

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

VARDIK VARIZ VAROLACAĞIZ

• İleri
Düzy

• Topyekün
Bir Dünya
Savaşına
Doğru

• Kıyamet
Devrimciliği

• Denizlerden
Seyitlere
İdamlar
Bizi
Yıldıramaz

• Emekçi
Kadınlar
8 Mart'a
Çağırıyor

• Denizler
İdamlarının
40. Yılında
Mitinglerle
Anılıyor

8 MART

EMEKÇİ KADIN YÜRÜYÜŞÜ TÜNEL'DEN TAKSİM'E YÜRÜYÜRÜZ

YER: TÜNEL MEYDANI

TARİH: 8 MART PERŞEMBE

SAAT: 19.00

İLERİ DÜZEY

Küçük burjuva sol hareketler, Türkiye ve Kürdistan'da sınıflar savaşınının gerçek düzeyini, gerçek gelişme çizgisini kavrayamadıkları için, gerçekleri algılayamadıkları ve yansıtamadıkları için bize politik ve toplumsal mücadelenin yüzeysel bir yorumunu veriyorlar. Onlar anlayış olarak kitlelerin verdiği devrimci mücadelenin çok gerisinde kalmışlardır. Kitlelerin vermek zorunda kaldıkları görevleri tam bir açıklık içinde görmesi için, sınıf mücadelesinin ve hareketin ulaştığı ileri düzeyi doğru olarak ifade etmek gerekiyor.

Emekçilerin bilinç ve mücadele düzeyini doğru algılamak isteyenler, işçilerin, kitlelerin devrimcileştiğini, devrimci bir kitlenin var olduğunu, hem de uzun süreden beri varlığını ortaya koyduğunu kabul etmek zorundadırlar. Öte yandan henüz bu duruma gelemeyen emekçileri devrimciye çevirmek için ısrarlı bir uğraş devam edecektir. İşçilerin, kitlelerin devrimcileşmesi, yalnızca eğitsel çalışmalarla olmaz, bunun için eylemin dönüştürücülüğü gerekir. Kitleler sınıf mücadelesinin pratiğinde bulunarak eğitilir ve dönüşürler. Kitleleri devrimciye çevirmek, onları devrim mücadelesinde eğitmek proleterlerin devrimci partisinin görevidir. Ve bu görev, devrim mücadelesiyle birlikte yürür.

Devrim mücadelesi oluşan nesnel zeminler üzerinde yürür. Emek-sermaye karşıtlığının keskinleşmesi, burjuva devletin anti-demokratik, baskıcı, katliamcı, faşist karakteri ulusal sorunun varlığı, emekçilerin sefalet ve yoksulluk içindeki durumu, devrimci mücadelenin üzerinde yükseldiği nesnel temeldir. Egemen sınıfın artan şiddeti bu koşulları yürürlükten kaldıramaz. Tersine, gerici burjuva zor, süren toplumsal çatışmaları sadece biraz daha şiddetlendirir. Emekçi ve sömürülen kitlelerle teknelci kapitalist sınıf arasında genişleyen ve şiddetlenen bir savaşım bu topraklarda bir noktaya varmışsa, devrimci sınıf burada, niceliğin niteliğe dönüşmesi için dövüşmelidir.

Her ülkedeki işçi hareketi, belli bir gelişimden sonra olgun duruma gelir. Hareketin olgunlaşması, emekçi kitlelere öncülükte, bilinç, deneyim, örgütlenme ve mücadele yeteneğinde ileri bir seviyeye ulaşmak anlamına gelir. Hareket ileri aşamalara varmışken, devrimci işçi ve emekçi hareketinin durumu, ilk gelişme dönemleri gibi ele alınıp değerlendirilemez. Bunun yanında şu yön de gözünde tutulmalı: Emekçilerin bir bölümü sınıf bilinçli duruma gelip, ileri bir hareket biçimini temsil ederken, diğer bir bölümü henüz sınıf bilincine kavuşmamıştır ya da harekete yeni atılıyordur. Ancak onları etkileyen, harekete geçiren ve sürdüren devrimci kitlelerdir. Burada ortalama kitlelerin durumundan değil, ileri kitlelerin bi-

lincinden ve hareketinden yola çıkılmalıdır.

Maddi koşulları işçi sınıfını militan bir sınıf durumuna getirecek denli gelişmiştir. Proleterlerin militanlığı sadece maddi koşullardan gelmiyor, bu temel üzerinde yıllarca süren şiddetli sınıf savaşımının ateşinden geçmekten, sosyal pratikten, devrimci mücadeleden de ileri geliyor. Taşıdığı militan ve devrimci nitelikler onu, teknelci kapitalist düzeni altüst edecek bir konuma getirmiştir. Sermaye egemenliğini devirecek tarihsel devrimci hareket, bu sınıfın her günkü eylemlerinde gelişip yükselmektedir.

İşçi sınıfı hareketi uzun bir mücadele dönemini ardında bırakırken, verilen savaşımında gelecekteki mücadeleleri de kullanmak üzere devrimci değerler, nitelikler, birikimler yarattı. Hareket kazanılmış ileri öğelere dayanarak savaşımı sürdürecektir. Bu, mücadelede daha ileri bir konumda olmak demektir.

Hareket yapısında taşıdığı mücadele deneyimleri ve teorik-pratik donanımı tarihin karşısına çıkaracağı savaşımın her biçimini karşılayabilir. Mücadelenin biçimleri sorunu dışımızdaki gelişmelerle, nesnel koşullardaki değişimle, ekonomik ve toplumsal değişikliklerle, diğer ülkelerdeki gelişmelerle ilişki içinde ele alınmalıdır.

İşçi sınıfının, kitlelerin mücadelesi salt alt biçimlerle amacına ulaşamaz. Günlük olarak yürütülen eylemleri, pratikleri, mücadeleleri bir üst biçime halk ayaklanmasına vardırılsa devrimci hedefe ulaşılır. Zaten sınıf mücadelesinin gelişimi karşısında, mücadele sorununu ciddi olarak önüne koymayanlar, mücadeleyi sonuç alıcı üst biçimlere vardiroyanlar, sınıf savaşımının gerisinde kalırlar.

Mücadelenin biçimleri sorunu yalnızca teorik bir sorun değildir. Sınıf mücadelesinin pratiğinin ve savaşımının önümüze somut olarak koyduğu pratik bir sorundur. Ezilen ve sömürülen kitlelerin sömürücü sınıfa karşı savaşımı, artık ileri boyutlar almıştır. Devrimci kitlesel savaşım, milyonların katıldığı bir hareket özelliği kazandı. Mücadelenin geldiği bugünkü düzeyin, sürecin geleceğine yapacağı etkiler doğru olarak değerlendirilmelidir.

İşçi sınıfının, emekçilerin Kürt halkının yaratıcılığının, yürekliliğinin ve kararlılıklarının somut bir ifadesi olan devrimci kitlesel savaşım, yığınları zafere götürecektir devrimci mücadele yoludur. Amaca varmadaki önemi nedeniyle, kitleler, devrimci yığınsal savaşımı genişletmeye çağırılmalıdır. Devrimci savaşımın ileri örneklerini yaratanlar, bunu yaygınlaştırabilirler. Devrimci kitlesel savaşımın genişletilip güçlendirilmesi genel bir ayaklanmaya ve devrime varır. Komünist öncünün görevi, devrimci yığınsal savaşımı yaygınlaştırmak, güçlendirmek ve ileriyi, sermaye egemenliğini devirmeye vardır-

maktır.

İşçiler mücadeleyi ileri götürecektir politik yeteneğe sahiptir. Proletarya yeni bir toplum kurma mücadelesinin, kapitalizme karşı devrimci mücadelenin çeşitli alanlarında yetenekli olduğunu kanıtlamıştır. Ekonomik mücadele alanında, estetik, sanat ve edebiyatta, işçilerin uluslararası sınıf dayanışmasını (proletarya enternasyonalizmi) örgütlemeye ve işçilerin sınıf politikasının geliştirilmesinde ne denli yetenekli olduğu sosyalizm mücadelesi tarihi incelendiğinde rahatlıkla görülür.

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının mücadelesinin çeşitli alanlarının yeteneğini üstünde taşıdığı söylemek gerekir. Yetenekleri uzun bir mücadele dönemi boyunca devrimci mücadele sürecinde kazandı. Devrimci süreç ona politik deneyimler sağladı. Politik mücadele yeteneği ve diğer alanlarda edindiği yetenekleri ona politik iktidarı ele geçirmede ileri bir konum kazandırıyor.

Olaylar yönünden zengin, çeşitli ve yoğun bir dönemden geçiyoruz. Yaşadığımız devrimci bir süreçtir. Kitle hareketliliği devrimci eylemler ve sınıf çatışmalarının artan temposu bakımından dünyada ön sıralarda bulunuyoruz. Burjuvazi, devrimci biçim almış olan kitlelerin savaşımını ve bu savaşımın kabaran dalgalarını durdurma gücüne sahip değil. Olaylar, çatışmalar, isyanlar ve ayaklanmalar henüz devrime yol açmadıysa da, devrimin ön koşulu olan egemen sınıfı zayıflattı, yıprattı ve güçten düşürdü. Ezilen ve sömürülen kitlelerin bu denli sürekli başkaldırı halinde olduğu bir yerde egemen sınıf eski durumunu artık uzun süre koruyamaz. Tam da bu sırada emekçi kitleler burjuva egemenliğini devirmek için devrimci mücadeleyi en ileri düzeye çıkarmalıdır.

Gelişen ve genişleyen mücadele işçi sınıfından ve ezilen, sömürülen diğer kitlelerden geliyor. Mücadelelerin bu kadar geniş bir kitleyi kapsamaması bize mücadelelerin temelindeki birliği gösteriyor. Bu birlik, kapitalizmin sömürmesinden, baskı altına almasından ve kapitalist toplumun yerini yeni ve daha ileri bir topluma bırakma zorunluluğundan ileri geliyor. Birbirinden kopuk gibi görünen olayların, mücadelelerin temelindeki zorunluluk ve birlik görülmeden devrimin kaçınılmazlığını kavrayamayız. Devrim kendini bize her bakımdan dayatıyor.

Devrim, ekonomik, tarihsel ve toplumsal bir zorunlulukla kendini ne denli dayatırsa dayatсын, işçi sınıfının ve kitlelerin eseri olacaktır. Öncünün, devrimci sınıf partisinin görevi kitleleri devrime hazırlamak, örgütlemek, birleştirmek, özcesi ideolojik, politik ve pratik olarak önderlik etmektir.

C.DAĞLI

TOPYEKÜN BİR DÜNYA SAVAŞINA DOĞRU

Rusya Genelkurmay Başkanı, geçtiğimiz günlerde, Batılı devletlerin üç ay içinde İran'a saldırı konusunda karar alacaklarını açıkladı. Elbette bu haber, Türkiye'nin nasıl bir felaketin içine sürüklendiğini gizlemek isteyen tekellerin basında yer almadı. Bir televizyon kanalı şöyle bir değinip geçti.

Makarov'un, Rusya Genelkurmay Başkanı, açıklamasının ciddiyetinden kuşku duyulmamalı. Çünkü Makarov, aynı açıklamasında Rusya'nın, askeri birliklerini "Güney Hattı"na kaydıracağını, ABD savaş gemilerinin Karadeniz'e gelmeleri halinde kendi önlemlerini almaya ve durumu kontrol altına almaya hazır olduğunu; bu çerçevede önlemlerini almaya başladığını da duyurdu. Sorun ve tehlike bu denli ciddi ve yakın.

Rus askeri birliklerin "Güney Hattı"na kaydırılması, Rusya'nın ilk hedefinin Türkiye olacağını çok açık bir göstergesi. Neden Türkiye? Çünkü emperyalist devletler, Ortadoğu'da başlayacak ve tüm dünyayı saracak bir savaşın başlama vuruşunu Türkiye'ye yaptırmayı planlıyorlar. İran, Rusya ve Suriye bu planın farkında olduklarını yaptıkları açıklamalarla belli ettiler.

Bu noktada tekellerin basından sosyal reformist partilere ve oportünist çevrelere kadar Bilinçli/bilinçsiz yapılan bir çarpıtmayı düzeltmek gerek. Bu kadar geniş yelpazedeki çevrelerin tümü, Türkiye'nin emperyalistler tarafından savaşa sürüklendiği/zorlandığı düşüncesini yaymaya çalışıyorlar. Oysa olgular bunun tersini gösteriyor.

Emperyalist devletlerin bir dünya savaşı hazırlığı içinde oldukları çok açık. Fakat bu gerçek ne kadar açık ise, Türkiye'nin bir savaşa girmeye çok istekli olduğu da o kadar açık. Örneğin NATO Genel Sekreteri, "Füze Savunma Sistemi Radarı"nın Malatya-Kürecik'e kurulması talebinin Türkiye'den geldiğini açıkladı. Aynı şekilde Türkiye'nin Suriye'ye müdahale etmek için ne kadar istekli olduğunu A.Gül'ün, Erdoğan'ın ve Dışişleri Bakanı'nın açıklamalarından ve çabalarından anlamak zor değil. Emperyalist devlet yöneticilerinden duyulmayan saldırgan üslup

Tekelci sermaye sınıfını ve onun politik kurumlarını savaşa girmekten alıkoyacak tek olgu, kitlelerin devrimi hedefleyen ayaklanmalarını örgütlemektir. Bu bakımdan, Kürt halkına ve Türkiye emekçi sınıflarına bir devrimin zorunluluğunu, kaçınılmazlığını; büyük bir felaket anlamına gelecek savaştan kaçınmanın tek yolunun bir devrimle iktidarın ele geçirilmesi olduğunu açıklıkla anlatmak şimdi büyük önem kazanmış durumda. Ya bir devrimle savaşı önleriz ya da savaş sonu devrimle bitecek büyük bir yıkıma yol açacak.

devletin tepesindeki bu üçlü tarafından kullanılıyor.

Sonuçta, tekellerin sermaye sınıfı, faşist devlet ve hükümet Türkiye'yi sonu gelmez bir savaşın içine hızlı adımlarla sürüklüyorlar. Peki neden? Bu durum Türkiye'yi savaşa sürükleyenlerin macera hevesi ile açıklanabilir mi? Elbette değil. Tekellerin sermaye sınıfının ve faşist devletin tepesindekilerin emperyalist devletler hesabına savaşa duydukları bu istek ancak düzeni bir devrimden koruma ve ayakta tutma kaygısıyla açıklanabilir.

Nasıl ki emperyalist devletler emperyalist-kapitalist sistemi dünya devriminden korumak ve sistemin toptan çöküşünü önlemek için savaşa ihtiyaç duyuyorlarsa, Türkiye de devrimi engellemek üzere emperyalistlerin desteğini almak için emekçi sınıfları ve Kürt halkını sonu gelmez bir savaşa sürüklemektedir.

Hazırlığı dört bir koldan yapılan emperyalist dünya savaşının önceki dünya paylaşım savaşlarından önemli bir farkı var. Önceki dünya emperyalist paylaşım savaşları, esas olarak geriden gelerek büyük güç kazanan emperyalist devletlerin

dünya pazarını yeniden paylaşma istek ve girişimlerinin sonucu patlak vermişlerdi. Şimdi yaklaşmakta olan savaş ise, esas olarak bir dünya devrimini engelleme, emperyalist kapitalist sistemi çöküşten kurtarma, her yerde ayağa kalkmış olan dünya işçi sınıfını ve ezilen halklarını ezme amacından kaynaklanacak.

Bu savaş önlenebilir mi? Evet önlenebilir. Ama bunun koşulu dünyayı savaş felaketine sürükleyen sömürücü sınıfların egemenliklerinin bir devrimle sona erdirilmesidir. Bütün kapitalist ülkeler için geçerli olan bu yol, Türkiye için fazlasıyla geçerlidir. Türkiye'nin bir savaşa girmesi önlenebilir ve önlenmelidir de.

Ancak bunu başarmanın yolu, "savaşa hayır" içerikli naif gösteriler, kitle eylemleri düzenlemek değil. Bu tür gösterilerin emperyalistleri, sömürücüleri savaşa girmekten alıkoymadığının pek çok örneğini yaşadık, gördük. Afganistan, Irak savaşları en çok bilinen örnekler. Türkiye'de devlet, hükümet ve tekellerin sermaye sınıfı, emekçi sınıfların savaşa karşıt duygularını bile bile Türkiye'yi savaşa sürüklüyorlar. Demek ki, sırf savaş karşıt eylemler onları savaşa dönük amaçlarından vazgeçirmeye yetmeyecek.

Tekellerin sermaye sınıfını ve onun politik kurumlarını savaşa girmekten alıkoyacak tek olgu, kitlelerin devrimi hedefleyen ayaklanmalarını örgütlemektir. Bu bakımdan, Kürt halkına ve Türkiye emekçi sınıflarına bir devrimin zorunluluğunu, kaçınılmazlığını; büyük bir felaket anlamına gelecek savaştan kaçınmanın tek yolunun bir devrimle iktidarın ele geçirilmesi olduğunu açıklıkla anlatmak şimdi büyük önem kazanmış durumda. Ya bir devrimle savaşı önleriz ya da savaş sonu devrimle bitecek büyük bir yıkıma yol açacak.

Emperyalist devletler, işbirlikçileriyle birlikte bütün dünyayı büyük bir felakete sürüklerken kendi sonlarını da hazırlıyorlar. Dünyanın her yerinde ayaklanmalarla, devrimci kitle eylemleriyle sömürücü sınıflara karşı koyan insanlık, son büyük kavgaya girmiş durumda.

Şairin dediği gibi "Bu Kavga En Sonuncu Kavgamızdır Artık" □

KIYAMET DEVRİMCİLİĞİ

Devrimin saflarında iki zıt ruh hali giderek yaygınlaşıyor. İlki, dibinde yattığı çukurdan görebildiği gökyüzünü bütün evren sanan karamsar ruh hali; ikincisi ise, o mükemmel günün kaçınılmaz olduğuna dair gelecek düşleri ile avunan ruh hali. Birbirini besleyip keskinleştiren ruh halinden birincisini, her geçen günü kendisi için daha kötüye giden bir felaket gibi gördüğünden “devrimci kıyametçilik” olarak adlandırabiliriz. İkincisi ise, yaşanan her günü değiştirmeye çabalamak yerine, her şeyin değişeceği o mahşer gününü oturup beklediği için, “kıyamet devrimciliği” sıfatını hakediyor.

Tarih boyunca insanlığı kana bulamaya bahane edilen farklı dinsel inançların ortak noktası, kıyamet söylencesidir. Yahudi-Hıristiyan inancın apokalipt’i, İslamiyet’in mahşer’i, Hindu geleneklerin reenkarnasyon inancı; hepsi de yaşanan acıların ve günahların hesabının mutlak surette verileceği o günün hayalini kurgular. Gerçekleşen sömürü ve zulme karşı insanların öfkeli isyanlarını bastırmanın, bu soylu insani duyarlılıkları yabancılaştırıp görsel bir varlık haline getirmenin en can alıcı metaforudur kıyamet... Dini bir afyon haline getiren de budur.

Devrimci Kalmak

Lenin, bir makalesinde, marksizmin en özgün yanlarından birinin sınıfların kitlesel ve kendiliğinden atılımlarıyla, siyasi öznenin amaca uygun faaliyetlerinin diyalektik birliğini kurmak olduğunu söyler. Gerek geniş emekçi yığınların hareketini hiçe sayan ve siyasi komploları her şey sayan Blankizme karşı; gerekse de siyasi hedefleri için çalışmayı reddedip her şeyi işçilerin kendiliğinden isyanına bağlayan anarşizme karşı ideolojik mücadelesinde Marksizm bu özgün yanını pekiştirdi.

Utancı verici bir sonla noktalanın 2.Enternasyonal’in sözcüleri, onyıllar boyunca hep “kapitalist sistemin sonunun yakın olduğunu” tekrarlayıp durdular. Ne de olsa Marx Kapital’de, bu sistemin tarihsel olarak gelip geçici bir üretim tarzı

olduğunu ortaya çıkarmış, onun en ölümcül dinamiklerini ve kaçınılmaz sonunu tasvir etmişti. Devrimci fikirlerinden arındırılmış bir Marx, işlerine geliyordu. Mademki kapitalist sistem kendi sonunu kendisi hazırlayacaktı, öyleyse onu yıkmak için bugünden özel bir çaba sarfetmeye gerek yoktu. Sabırla beklemek, özlenen gün geldiğinde masaya yumruğunu vurmaya yeterliydi. Bu sözde bilimsellik örtülü en pasif tutumları kazınmaz bir tutum haline getiren II.Enternasyonal yöneticileri, devrimin gerçekten ufukta görüldüğü büyük alt üst oluş günlerinde, devrim adına parmaklarını kıpırdatacak halde değildiler. Kıyamet devrimciliği yapmışlardı sadece ve bu onları çürüten afyon oldu.

Lenin ise, devrim için sınıf dengelerinin en elverişsiz koşullarında bile, devrimci öznenin dönüştürücü gücünü son zerresine dek zorlamaktan çekinmedi. Yine de, tüm koşulların olağanüstü olgun bulunduğu zamanlarda bile, zaferin garantisini bu koşullara bağlamadı. Devrimci durumun en ileri aşamalarını tespit edip buna uygun şiarlar ve çalışma prensipleri ortaya koyduğunda hep şunları dile getirdi. Devrimin zaferinin şimdi mi yoksa gelecek on yıl içinde mi kopup geleceğini bilemeyiz, fakat ancak bu şiarlar ve prensipler doğrultusunda çaba gösterirsek devrimci kalabiliriz. Lenin, geleceğin devrim düşlerine dalmaktansa, bugün devrimci kalmak fikrine her zaman daha yakın olmuştur.

Süreklilik Olmadan Sıçrama Olmaz

Çin Devriminin önderi Mao’nun herkeşçe bilinen bir sözünü burada anmakta yarar var: En çürük ağaç bile tekme vurmada devrilmez.

Günümüz kapitalist sisteminin dünya çapında yaşadığı ve içinden çıkamadığı bunalım ortamında ve kendiliğinden karakteri ağır basan Tahrir benzeri isyanların dünyayı sarstığı bu tarihi dönemde, daha önceleri pek az dikkat çeken, hatta bir sorun olmaktan çok dertlere deva olan “kıyamet devrimciliği”ni masaya yatırmamız gerekli olmuştur. Yaprığın kımıldama-

dığı zamanlarda “gelecek bizim, tarih bizi haklı çıkaracak” sözleri ne denli anlamlıysa, en güçlü kalelerin bile sarsıldığı ve kaldırımlarda başsız taçların yuvarlandığı zamanlarda da, tarihsel haklılığa sığınmak o denli zararlıdır. Bu nedenle Leninistler, baktığı her yerde sarı-karamsar renkler gören devrimci kıyametçilikten çok, devrimin tüm koşullarının olgunluğu fikriyle her şeyi kendiliğindenliğe teslim eden kıyamet devrimciliği ile mücadele etmeyi önlerine koymalıdır.

Kıyamet devrimciliğinin günlük çalışmalarına yansıyan belli başlı olumsuz etkilerini sıralayalım.

1) Günlük politik faaliyetin ve çabanın önemini kavramamak: Devrimin nesnel koşullarına dair yapılan vurguların, iki yönlü yansıması bulunduğunu bilmekte fayda var. Pek çok kişide bu vurgular daha iddialı cesur atılımların temeli olurken, bazı kişilerde de “ne gerek var aşırı çabalara, nasıl olsa sınıf dengeleri bizden yana” fikrini geliştirebilir. Bu tür fikirler, devrimin zaferine dair yüksek bir inancın ifadesi gibi görülse de, amaca uygun bir çaba içinde olmayanın, sonuçta amacını çürüteceği unutulmamalıdır.

2) Günlük çalışmaya gereken özen ve titizliği göstermemek: Tarihsel haklılığına ve nesnel gelişmelerin kendisini her zaman doğruladığı fikrine kapılan bir devrimci için, karşısındaki kişiyi o gün ya da yakın bir zamanda ikna etmenin fazla bir önemi olmaz. Evet der, bugün söylediklerimi kabul etmiyorsun ama nasıl olsa bana mutlaka hakkımı teslim edeceksin. Bu tarz, bu üslup, propagandanın katlidir... Kitlelerle sağlam ilişkiler kurmanın önündeki en ciddi engellerden biridir. Bu durumda olan kişi, karşısındaki insanların bilincine, konumuna ve koşullarına göre sözlerini ayarlama gereği duymaz. Onun için, devrimin son sözlerini tekrarlamak yeterlidir. Aradaki o büyük uçurumu nasıl olsa nesnel gelişmeler dolduracaktır. Kıyamet devrimcisi propagandanın hakkını vermez, ama “tarihe not düşer”.

3) Devsel gelişmelerin kahramanlığına hazırlanırken, küçük gelişmelerin e-

mekçiliğini umursamamak: Toplumsal gelişmelerin sıçramalar biçiminde gerçekleştiği koşullarda, her sıçramanın bir "süreklilik" tarafından hazırlandığını aklımızdan çıkarmayalım. O süreklilik içinde yer bulamayanlar, sıçramalarda da kendilerine yer bulamazlar. Tüm dünyada büyük atılımlar, binlerce küçük olay tarafından yaratılıyor. Yalnızca sıçrama anlarına odaklanan kişi, yanı başında alttan alta kaynayan o toprağı göremez; her tür çelişkiyi, en önemsiz görünen çatışmayı ileri taşımak, cesaretlendirmek ve sınıfların karşılıklı açık politik çatışması haline dönüştürmek için pek az şey yapar. Üç aylık maaşını alamamış öfkeli işçiye, saatlerce gelmeyen otobüse okkalı bir küfür sallayan mahalleliye, dereleri için kavga eden köylüye bir şey söyleme gereği duymaz. Büyük kavgaların kahramanıdır o; küçük öfkelerin buluşup birikeceği o tarihsel kavşakta bekler kitlelerini.

4)Çabuk yorulma: Kıyamet devrimcilerinin beklentileri büyüktür, hayal kırıklıkları da büyük olur. Her girişiminden dev sonuçlar almayı arzular. Belirsizliğe tahammülleri yoktur, en ufak gerileme, cesaretlerini kırmaya yetebilir. Kısır coşkuları, bir anda tepkisiz duyarlılığa dönüşür.

Öncülük Bahşedilmez Kazanılr

Oportünist hareketin bir kesimi kabuk değiştiriyor. Bugüne kadar umutsuzluğun tüccarlığını yapmışlardı ama bugünlerde bolca "kıyamet alametleri" keşfediyorlar. Tunus'un, Mısır'ın ve Wall Street eylemcilerinin devrimci adımlarına alkış tutuyorlar. Çünkü artık biliyorlar ki, insanlar umutsuzluk değil, cesur ve iddialı sözler duymak istiyorlar. Oportünizmin bu kesimi, nesnel gelişmelere vurgu yaptıkça, tam anlamıyla 2.Enternasyonallerin kıyamet devrimciliğine yakınlaşıyorlar. "Bize de bahar gelecek!" diyenler, bir yandan da harıl harıl anayasa taslakları hazırlıyorlar, burjuva sınıfla diyalog için kampanyalar düzenliyorlar. Onların dilinde kıyamet, burjuvaziye korkutarak pazarlığa çekme amacının ötesine gitmiyor.

Yayınımızı okuyanlar, bizim sık sık toplumsal çelişkilerin olgunluğuna, kitlelerin bilincindeki sıçramaya vurgular yaptığımızı bilirler. Aynı şekilde, devrimi kapının eşiğine getiren, en sağlam görünen hükümetleri bile sonun başlangıcına sürükleyen gelişmeleri ifade etmekte ısrarcıyız. Tüm bunlar, emekçi kitleler ile girilen sıkı ilişkilerde onlara devrimci atılımlar esinlemek, cesaret vermek, atacakları devrimci adımların kendileri için yaratacağı büyük sonuçları kavratmak için yapılıyor.

Öte yandan Leninistler, şu ya da bu zaman içinde, şu ya da bu eylemin sonucunda devrimin zaferinin garanti olduğuna dair, bir güvence vermezler. Her şeyin öncülerin uyanıklığına, kitlelerin cesaretine bağlı olduğunu bilirler. Leninistler bu yolda, kıyamet devrimciliğinin gölgeleriyle uğraşmak, onun saflara sızmasını engellemek için son derece uyanık olmak zorundalar. Tarihsel haklılık bugüne kadar hiç kimseye öncülüğü bahşetmemiştir.□

DENİZLER ÖLÜMSÜZLEŞMELERİNİN 40. YILDÖNÜMÜNDE ANILIYOR

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın idam edilmişlerinin 40. yılında Mücadele Birliği Platformu bir miting düzenliyor. Ölüm-süzleşmelerinin 40. yılında İstanbul-Kadıköy Meydanı'nda düzenleyecekleri miting için gerekli başvuruları yapan Platform, 24 Şubat günü İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması yaptı.

İşçi ve emekçileri, yoksul Kürt halkını, Alevileri, devrimci öğrencileri, gençleri, emekçi kadınları, kısacası emekten ve emeğin iktidarından yana olan herkesi; Denizleri seven, onların mücadelesini benimseyen herkesi mitinge davet eden Mücadele Birliği,

"İdam edilmişlerinin 40. yılında onları bir mitingle anmak, onların mücadelesinin yenilmezliğini bir kez daha dostta, düşmana gösterecektir. Biz, önümüzdeki bir yılı bütünüyle yoldaşlarımıza adadığımızı ve Denizler Yılı ilan ettiğimizi tüm kamuoyuna duyuruyoruz. Bu bir yıl içerisinde yoldaşlarımızdan devraldığımız bayrağı yükseltmek için başka etkinliklerimiz de olacak; onları da ileriki tarihlerde sizlerle paylaşacağız. Devrimin Önsözünü yazan Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşların anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Buradan bir kez daha haykırıyoruz: İdamlar Bizi Yıldıramaz!" dedi.□

BİR POLİTİK GÖSTERİ OLARAK 19 OCAK

19 Ocak'ta Hrant Dink'in anma töreninde, yıllar sonra yüzbinleri aşan bir kitle yeniden sokağa döküldü. Beş yıl önce de bu olmuş, Hrant Dink katledildiğinde hiç beklenmedik bir şekilde, o güne kadar olayları uzaktan izlemekle yetinen yüzbinler bir anda kendiliğinden sokağa dökülmüşlerdi. Beş yıldan beri her 19 Ocak'ta yapılan anmalara katılım hiç böyle olmadığı, hep sınırlı kaldığı halde şimdi ne oldu da yüzbinler yeniden sokağa döküldü? En geniş kitleleri, milyonları ilgilendiren "sağlık reformu" denen saldırıya, kıdem tazminatına yönelik saldırıya, sendikal örgütlenmeyi neredeyse imkansızlaştıran, toplu sözleşme katkısı fiilen ellerinden alıp sendikaların büyük bölümünü işlevsizleştiren yasal düzenlemelere bile ses çıkarmayan, böyle güçlü bir tepki vermeyen emekçilerden, ezilen ulus ve ulusal topluluklardan yüzbinler, şimdi ne olmuştu da bir anda yeniden sokağa dökülmüş, böyle güçlü bir eylem gerçekleştirmişlerdi?

Kapitalizm bir yandan kitleleri baskıyla, zorla, şiddetle, yığınlığa sürüklemeye, boyun eğdirmeye çalışırken, bir yandan da tekelci faşist medya eliyle ve daha binlerce yoldan onların bilincini bulandırmaya, geniş yığınları yalanlarla aldatıp oyalamaya, aydınlanıp gerçekleri görmelerini engellemeye çalışır. Bunu yaparken burjuva sınıfın amacı kitlelerin başkaldırısını engellemek, boyun eğdirek kendi egemenliğini sürdürmektir. Ancak kapitalizmin kendi işleyiş yasaları ezilen emekçi sınıfları öylesine bir sefalete, yoksunluk ve yoksulluğa sürükler ki, kitlelerin yaşamı açısından değişim kaçınılmaz hale gelir. Bu değişim isteğinin farkında olan tekelci sermaye ve hükümeti, şimdi kitleleri aldatılabilmek, kendi peşine takabilmek için reform üzerine reform yapıyor: Sağlık reformu, yargı reformu, eğitim reformu, genel sağlık sigortası, Kürt açılımı vb. Aslında her şeyi değiştiriyormuş gibi yaparak ya hiçbir şeyi değiştirmiyor ya da daha geriye çekiyor. Sorunları çözüyormüş gibi yaparak olayları hallediyormüş gibi görünerek sömürüye, baskı-

ya devam ediyor; sarsılan, çöküşe geçen egemenliğini sürdürmeye, daha güçlü olarak yeniden tesis etmeye çalışıyor.

Geniş kitleler açısından bu "reform"ların, bu sorunları çözme "girişim"lerinin ne ölçüde kabul gördüğünü yaşanan somut süreç gösteriyor. Şimdi Hrant Dink'in katledilmesiyle ilgili davanın kararına bir tepki olarak açığa çıkan bu devrimci kitle patlaması bunun bir sonucudur. Bunu daha anlayabilmek için bu kitle patlamasının içinde hareket ettiği toplumsal tabloyu incelemek, krizin açığa çıkardığı sınıflar arası güç dengelerini irdelemek, bunun asıl anlamını kavramak gerekiyor. Bilinmelidir ki, bu türden krizler ilk bakışta görüneni, yüzeysel, sınırlı olanı, ayrıntıları silip atar ve olayların altında yatan asıl nedeni ortaya çıkarır; "politik moloz yığını" ortadan kaldırmak, sınıflar mücadelesinin gerçek gelişimini bütün gerçek dinamikleriyle görmemizi sağlarlar.

Şimdi baştaki soruya geri dönersek; nereden çıktı bu yüzbinler? Bu kitle patlamasında ifadesini bulan kriz neyi gösteriyor? Yüzbinleri aşan bu kitlenin önemli bir bölümünü oluşturan kısmı, zaman zaman bazı eylemlere katılan, sonra yeniden kendi işlerine dönen, çoğu zaman olayları uzaktan izleyen insanlardan oluşuyor. Daha önce de bazı olaylar nedeniyle bu konuya değinmiş, sokağa çıkan kitlenin onları takip edecek olan milyonların işareti olduğunu ve kitlelerin sola kaydığını belirtmiş-tik. Şimdi olan, bu sola kaymanın devam ettiğini gösteriyor. Geniş emekçi yığınlar burjuva sınıftan biraz daha uzaklaştılar, proletaryaya ve proletaryanın devrimci çözümlerine biraz daha yaklaştılar.

Şurası açık, sermaye ve faşist devlet, emekçi yığınların, ezilen ulusun ve ulusal toplulukların verdiği devrimci mücadeleyle, politik özgürlükler uğruna, demokrasi ve sosyalizm uğruna verdiği mücadeleyle baş edemiyor. Bu mücadelede kendi sonunu görüyor, panikliyor. Yeni evreye uygun olarak devletin bastırma özelliği her şeyin önüne geçiyor; her talebi, her eylemi "terörizm" olarak adlandırıp kriminalize ede-

rek saldırıyor, devlet terörü yoğunlaşıyor.

Diyarbakır'da Barış Kaya'nın ayak-kabısından örgüt bulup çıkarımlar, Hrant Dink'in katledilmesinde örgüt bulamadılar. Çünkü bu örgüt, devletin ta kendisiydi. Aynı devlet, politik özgürlükler için, demokrasi ve sosyalizm için mücadele verenlere karşı öylesine akla mantığa aykırı argümanlarla davalar açıp tutuklamalar yapıyor ki, bu sefer kendi yarattığı komediyi gözlerden saklamak için bu davalar hakkında "gizlilik" kararı alıyor. Çantasında birkaç yumurta bulunduğu için, boynuna poşu sardığı için, yasal mitinglere katıldığı için, Deniz Gezmiş ve diğer devrimci önderlerin, devrimcilerin anmalarına katıldığı için yüzlerce öğrenciyi terörist ilan edip tutuklayanlar; KCK operasyonlarıyla binlerce Kürt yurtseverini terörist ilan edip tutuklayanlar, aldıkları "gizlilik" kararlarıyla zindanlara kapattığı bu insanlara neyle suçlandıklarını bile söyleyemiyor. Oysa faşist tekelci basının hükümete yakın kesimlerinde bu davalarla ilgili yalan yanlış uydurma belgeler çarşaf çarşaf yayınlanıyor. Böylelikle mücadeleye atılan kesimler, "özel yetkili" faşist mahkemelerde bile sonuç vermeyecek suçlamalarla kamuoyu nezdinde suçlu ilan ediliyor. Aynı zamanda geniş yığınlara, mücadeleye girişmeleri durumunda kendilerinin de başına bunların geleceği gösterilerek emekçi sınıflar, halk kitleleri tehdit ediliyor. Faşizm hiçbir kural, yasa ve hukuk tanımadığını bir kez daha gösterirken, mücadeleye atılan emekçi yığınların bir bölümünü tutsak alıp zindanlara dolduruyor; bunları rehine olarak kullanıp geniş emekçi kesimleri mücadeleden uzak durmaları için tehdit ediyor.

Sermayenin hükümetiyse sözümlerine reformlarla, yeni anayasa vaatleriyle geniş yığınları bir beklentiye sokmaya, mücadeleden uzak durmalarını sağlamaya çalışırken, bu göz boyayıcı reformlarla da en sıradan, en geri insanda bile yıkıp yok ettiği "adalet" duygusunu yeniden tesis etmeye çalışıyor.

Sermaye ve faşist devlet, politik özgürlükleri kazanma ve demokrasi uğruna

Değerlendirme

mücadele karşısında, devrimci mücadele karşısında ne yaparsa yapsın egemen olamıyor; yönetememenin acizliğiyle emekçi yığınlar ve ezilen ulusa karşı savaşı daha da sertleştiriyor, kendi halkıyla savaşıyor; öldür, tutukla, korkut, sindir diye özetlenecek olan baskı ve devlet terörü dışında yapabileceği hiçbir şey kalmıyor. Ancak kabuk bir kez kırıldığı, emekçi yığınlar ve özellikle Kürt halkı korku duvarını yıktığı için şiddet eski sonucunu vermiyor. Burjuvazi ve devlet egemen olabilmek için, duruma hakim olabilmek, hükmedebilmek için eskisinden çok daha yoğun bir şiddete başvurduğu halde eski sonucu alamıyor: Şiddet gücünü yitiriyor. Halklar, devrim güçleri daha çok inisiyatif alıyor.

19 Ocak Hrant Dink anması gerçek anlamda bir politik gösteri oldu. Kürt halkının ve demokrasi güçlerinin İmralı'daki tecride, KCK operasyonlarına karşı "tutsaklara özgürlük" talebiyle başlattığı atılımın yanında, ondan biraz daha farklı olan bu politik eylem, devrimci hareketin çağrılarıyla değil, asıl olarak geniş emekçi kitlelerin kendi duygu ve düşünceleriyle gerçekleşti; kanıtı oldu. 19 Ocak'ta gerçekleşen bu politik eylem, geniş emekçi yığınların devrimi ve devrimin zaferini nasıl istediğinin kanıtıdır. Bu eylem, bugünkü gelişme düzeyine kadar ilerleyen kitlelerin buldukları düzeyde durmayacaklarını, daha ileriye gitmek istediklerini gösteriyor.

19 Ocak'taki bu politik eylem, kitlelerin sola doğru kaydığını gösteren dipten gelen dalgaların ilki olmadığı gibi sonuncusu da değildir. Kürt halkının eylemleri ayrı bir konu olduğu için burada hiç girmeyeceğiz. Ama bu politik eylemlerden çıkarılması gereken sonuçlar var. Proletaryanın geniş kesimleri henüz kendi tarihsel rollerinin ve görevlerinin bilincine varmamış olsalar da, bu anlamda kitle hareketinin asıl belirgin özelliği kendiliğinden hareket olması olsa da, geniş yığınlar, devrim mücadelesinde onları hangi sınıfın zafere kurtuluşa götürebileceğini hissediyor. Emekçi yığınlar, ezilen ulus ve ulusal topluluklar, nüfusun önemli bir kesimini oluşturan küçük burjuvalar bugüne kadar burjuvazinin kendilerini felaketten felakete sürüklediğini yaşayarak gördüler: Burjuvazinin kendilerine açlık, sefalet, ulusal inkar baskı, sömürü dışında hiç bir şey vermediğini bizzat kendi deneyimlerinden öğrendiler, öğreniyorlar. Bunun bir sonucu olarak her geçen gün daha çok sola kayıyor, devrim mücadelesinde proletaryanın yanında saf tutmaya hazır hale geliyorlar.

Bütün bu gelişmeler leninistlerin sorumluluklarını on kat daha artırıyor. Uzun yıllar süren devrimci mücadele nitel bir sıçrama yapmaya hazırlanıyor. Devrim, sadece devrimcilerle değil, devrimi gerçekleştirecek olan kitlelerle buluşmaya adım adım ilerliyor. Bu süreçte Leninist politikalarla işçi sınıfının buluşması, tanışması hayati öneme sahiptir. Leninistler, bütün güçleri ve bütün olanaklarıyla leninist politikaları kitlelere mal etmek, işçi sınıfının geniş kesimlerine ulaştırmak amacıyla seferber olmak durumunda. Bütün sanayi bölgelerine, bütün fabrikalara, işçi sınıfının yaşam alanlarına, mahallelerine, evlerine gitmek ve onlarla doğrudan bağ kurmak hayati derecede öneme sahiptir. Bugüne kadar olduğu gibi miting alanlarında işçi eylemlerinde grev-direniş çadırlarında onlarla yan yana, omuz omuza olmak yetmez, yetmiyor. Bunlar asla küçümsenmeden, önemle, özenle yapılmalı, ama yetmediği yetmeyeceği de bilinmeli. İşçi sınıfının geniş kesimleriyle doğrudan bağ kurulmalı, paneller, konferanslar, toplantılar yapıp karşılıklı tartışılmalı; onların yaşam alanlarında, fabrikalarda, mahallelerde, evlerde propaganda – ajitasyon – örgütlenme faaliyetleri on kat, yüz kat daha fazla artırılarak büyük bir enerji ve sorumlulukla sürdürülmelidir. Lenin'in dediği gibi "zaferinizi hazırlamak için proletaryanın ve tüm halkın örgütlenmesinde mucizeler yaratmalısınız." □

Emekçi Kadınlar 8 Mart'a Çağırıyor

"Öyleyse yeni bir dünya mümkün' diyerek en çok kavgaya atılacak olanlar yine bizleriz... Bu 8 Mart'ta işçi sınıfına ve Kürt halkına yönelik saldırılara karşı bayraklarımızı ve sloganlarımızı sokaklarda yükselteceğiz. Biz emekçi kadınları gölgelerde yaşamaya mahkum eden, bizleri görünmez kılan, inkar eden kapitalist sisteme karşı savaşa çağırız" diyen Emekçi Kadınlar (EKA), 2012 8 Mart'ı için hazırlıklarına başladı.

Afişlerini, broşür ve bildirilerini bastıran EKA, 18 ve 19 Şubat günlerinde Taksim'de, Sarıgazi ve Gazi Mahallelerinde afiş yapıp bildiri dağıttı.

İşçi ve emekçi semti olan Gazi Mahallesi'nde "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü" yazılı afişlerini cadde ve yol üzerine yapıştıran kadınlar, çok sayıda kadının ilgisi ile karşılaştılar. Emekçi Kadınlar kendileriyle ilgilenen, selam veren tüm kadınlara bildiri dağıtarak 8 Mart günü Taksim'de yapacakları "Emekçi Kadın Yürüyüşü"ne davet ettiler. □

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

19 Aralık 2000'de "Hayata Dönüş" adı altında 20 cezaevine düzenlediği operasyon sırasında 28 devrimciyi katlederek yüzlerce devrimciyi yaralayan devlet 19 Aralık 2000 tarihinde Ümraniye Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsaklar hakkında dava açmıştı.

Kamuoyunda Ümraniye Davası olarak bilinen davanın bir duruşması daha 15 Şubat günü Üsküdar 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. 19 Aralık 2000 tarihinde Ümraniye Cezaevi'nde bulunan tutuklu ve hükümlülere açılan davanın bu duruşmasında halen cezaevlerinde bulunan tutsaklar getirildi.

Tutuklu ve hükümlülerin cezaevlerinden getirilmelerinin beklenmesi nedeniyle öğleye doğru başlayan duruşmada izdiham yaşandı. Tutuklu ve hükümlülerin yakınları, müdahiller ve 19 Aralık Katliamı'nın hesabının sorulmasını bekleyenler duruşmayı izlemek istediler. Fakat duruşma salonunun çok küçük olması nedeniyle sorun yaşandı. Önce sadece sanık ya da müdahil olanların alınacağı söylendi... Duruşmayı izlemek isteyenlerin itirazı üzerine önce tutuklu yakınları, müdahil olanlar ve basın alındı.

Duruşmaya cezaevlerinde tutuklu Mehmet Avcu ile hükümlüler Muhabbet Kurt, Yıldız Keskin, Ufuk Keskin, Cengiz Karakaş, Bülent Özdemir, Musa Karataş, Ümit İltter, Hakan Özer, Hüseyin Karaoğlan, İnan Gök, Mehmet Akdemir, Fikret Kara, Tülin Soyhan, Gamze Eroğlu ve tutuksuz yargılananlardan bir kısmı katıldılar.

İddianamenin okunmasının ardından sanıklardan bir kısmı savunmasını vermek için süre isterken, bir kısım hükümlü ise kendilerine hiç tebliğ gelmediğini ve ilk kez duruşmaya katıldıklarını beyan ettiler. Sanıkların ve avukatların da talebi üzerine duruşma 6 Temmuz 2012 tarihine ertelendi.

Avukatlar her duruşmada salonun küçük olması nedeniyle sorun yaşandığını ve bir daha ki duruşmanın Kartal Adliyesi'nde büyük bir salonda yapılması talebinde bulundular.

Duruşmanın sona ermesinin ardından kalabalık bir kitle tarafından "19 Aralık Katliamı'nın Hesabını Soracağız", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Katil Devlet Hesap Verecek", "19-22 Aralık Katiliminin Hesabını Soracağız", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları atılarak 19 Aralık Katliamı protesto edildi.

Daha sonra TAYAD'lı aileler ve Müca-

dele Birliği Platformu tarafından adliye önünde basın açıklaması yapıldı.

Mücadele Birliği Platformu "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" yazılı bir pankart açarken TAYAD'lı aileler de "19-22 Aralık Katilleri Hala Cezalandırılmadı" pankartı açtılar.

TAYAD'lı aileler adına okunan basın açıklamasında "10 Yıldır süren dava katilleri aklamak içindir" denildi. 19 Aralık katliamının ardından devletin tutsakların ölümünden devrimci tutsakları sorumlu tutmaya çalıştığı fakat belgelerle katliamın gerçek yüzünün ortaya döküldüğü ifade edildi. Devrimci tutsakları yok etmeyi başaramayan devletin katliamcılara değil katledilenlere dava açtığı ve 10 yıldır bu davanın sürmekte olduğu vurgulanan açıklamada "katledilenler değil, katledilenler yargılanmalı ve cezalandırılmalıdır. Katliamın sorumluları hakkında halkın vicdanındaki dava, katliamcılardan hesap sorulana kadar devam edecek" denildi.

Ardından Mücadele Birliği Platformu tarafından basın açıklaması yapıldı.

"Burada görülen bir mahkeme değil, mizansendir. Burada 19 Aralık 2000 tarihinde zindanlarda yapılan katliamda yaralanan, gaza boğulan, sakat bırakılan katledilen insanlar yargılanıyor! Devlet ortaya çıkmış olan suçlarını örtbas etmek için devrimci ve komünist tutsaklara karşı dava açma yoluna gitmişti" denilen açıklamada devletin "Hayata Dönüş" adıyla onlarca tutsağı katledip

yüzlercesini yaralayan devletin şimdi bir atakla katliama uğrayanları suçlu duruma düşürme çabasında olduğu belirtildi.

Devletin son dönemde Kürt halkına dönük saldırılarıyla da binlerce insanı cezaevlerine kapattığı, sürmekte olan iç savaşla kelimenin gerçek anlamıyla rehine politikası sürdürdüğüne işaret edilen açıklamada bu politikayla devrimci, ilerici, yurtsever güçlerin sindirilmeye çalışıldığı, devrimin gelişimi karşısında korkuya kapılan devletin dört bir yana saldırarak devrimin baskısından kurtulmaya çalıştığı fakat başaramadığı çünkü artık işçi sınıfı ve emekçi halkların kendi kaderini kendi elleriyle belirlemek için ayağa kalktığı, mücadeleye yöneldiği vurgulandı.

"Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganı etrafında güçleri birleştirmeden zindanlardaki devrimci ve yurtsever tutsakların özgürleştirilmesinin beklenemeyeceği, zindanların kapılarının kendiliğinden açılmayacağı, duvarlarının yıkılmayacağı vurgulanan açıklamada, birleşik mücadeleyi yükseltmek ve zindanların yıkılmasını devrimin ana hedeflerinden biri olarak görmek ve devrim mücadelesini bu şekilde örmek gerektiği belirtildi.

Devrimci tutsakların götürülüşleri ve ortaklaşa yapılan basın açıklaması sırasında coşkulu bir şekilde sık sık "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "19-22 Aralık Katliamının Hesabını Soracağız", "Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz", "Yaşasın Hakların Mücadele Birliği", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganları atılarak devrimci tutsaklar uğurlandı.

Basın açıklaması ve tutsakların araçlara bindirilmesi sırasında atılan sloganlara yoldan geçenler de alkışlarla ve sol ellerini kaldırarak ve "Sizi destekliyoruz", "Tutsaklar Onurumuzdur" sözleriyle destek verirken bazı sürücülerde uzun uzun korna çalarak desteklerini bildirdiler.

Polis ve cezaevi araçlarındaki askerler tarafından yolun kapatılmaması konusunda sık sık uyarı yapılmasına rağmen yaklaşık 35-40 dakika boyunca atılan sloganlar nedeniyle trafik kısmen aksadı.

Devrimci tutsakları getiren araçların adliyeden ayrılmasının ardından kitle yine sloganlar atarak dağıldı. □

EMEĞİN DÜNYASI İÇİN

İşçiler, haklarını öğrenmek ve öğretmek, haklarını elde etmek ve daha iyi bir dünya için örgütlenmek için bir panel düzenlediler.

İçi Hakları ve Örgütlenmesi başlığı ile 19 Şubat Pazar günü Gazi Mahallesi'nde Emegün Dünyası bürosunda yapılan panel, saat 14.00'te başladı.

Marmara Üniversitesi Öğretim Üyesi Yrd.Doç.Dr. Özgür Müftüoğlu, Tüm-Tis Sendikası Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi Muharrem Yıldırım ve Devrimci İçi Komiteleri'nden Ali Ekber Sever'in konuşmacı olduğu panelin yöneticisi Önsöz Dergisi genel yayın yönetmeni Songül Yücel yaptı.

Songül Yücel ilk başta, işçileri ve emekçileri ilgilendiren çok sayıda panel, söyleşi vb. yapıldığını, ancak bunların genel merkezlerde olduğunu, ilk defa işçi sınıfının yaşadığı mahallelerde yapıldığını söyledi ve Gazi Mahallesi'nde bu tür bir panelin örgütlenmesinin çok önemli olduğunu vurgulayarak Emegün Dünyası'na teşekkür etti.

Konuşmacı olarak ilk sözü Yrd.Doç.Dr. Özgür Müftüoğlu aldı. Müftüoğlu konuşmasına kapitalizmin işçileri özgürleştirdiğini hatırlatarak başladı. İşçilerin daha önceki sistemlerin, köleliğin, serfliğin, lonca sisteminin getirdiği bağımlılıklardan kurtardığını bu anlamda emeğini kime isterse satabileceği şekilde özgürleştirdiğini hatırlattı. Sermayenin işçinin özgürce sattığı emeğini özgürce aldığını ve bunun üzerinden para kazandığını söyledi. Kapitalist sistemin köleci sistemden daha kötü olduğunu, köle sahibinin kölenin bakımını, barınma, beslenme, sağlık sorunlarını üstlendiğini, ama kapitalist patronun bunu yapmasının söz konusu olmadığını; köleci sistemde rekabet olmadığını, kapitalist sistemde işçilerin birbirlerine rakip hale getirildiğini, işçilerin işsiz kalmamak adına daha az ücretle, daha kötü çalışma koşullarına çalıştıklarını; işçilerin öleceklerini bile bile, madenlerde vb. ekmeğin parası için çalıştıklarını söyledi.

"Üretimin temel ayağı emektir" diyen Müftüoğlu, buna rağmen emeğin üretim sürecinde söz sahibi olmadığını, üretim sürecinde

ve toplumda egemenlik kuran sermaye olduğunu, üretim sürecinde söz sahibi olamayan işçilerin toplumda da söz sahibi olamayacağını söyledi; "sizin üretim sürecinde örgütlenmeniz gerekli" dedi.

"Bugün neden haklarımızı birer birer kaybediyoruz, eksikimiz ne, neden bu duruma geldik böyle şanlı bir geçmişimiz varken" diye soran Müftüoğlu, bu sürecin 2.Enternasyonal'in Marksizm'den uzaklaşmasıyla başladığını söyledi. Türkiye'de de devlet eliyle yasalar çıkarıldığını, sendikalar kurulduğunu, bunların devletin çizdiği sınırlar içinde çalıştığını söyledi.

Daha sonra söz alan Muharrem Yıldırım da, işçi hakkı denince akla örgütlenmenin geldiğini söyleyerek günümüzde en etkili örgütlenme aracının sendikalar olduğunu vurguladı. İşçilerin sendikalarda örgütlenmesinin kolay olmadığını, sendikada ilk örgütlenmeye kalktıklarında başlarına gelen ilk şeyin işten atılmak olduğunu söyleyen Yıldırım, uzlaşmacı sendikaların kitlesel eylemler yapmak, greve gitmek, patronu sıkıştırarak eyler yapmak yerine ilk iş olarak "işe iade davası" açmak yoluna gittiklerini, bunun sonucunun da örgütlenmek isteyen işçinin geri işe başlaması ile bittiğini söyledi. Yasalara göre sendikada örgütlenen işçinin işten atılmaması gerektiğini, ancak bunun pratikte öyle olmadığını; bir işyerinde çalışanların çoğunluğunu örgütleyip yetkiyi almışsan bile patronun yarıya başvurabildiğini, sonuç olarak yasada varolan hakların kullanılmasında da sürecin sermayenin lehine sonuçlandığını, bir işyerinde örgütlenebilmenin 1,5 seneyi bulduğunu anlattı.

UPS'de örgütlenme sürecini örnek veren Yıldırım, işçilerin hep konuya "ya sendika bizi satarsa" diye yaklaştığını; işçiler patron onlara "yarın işe gelme" derse yapabilecekleri bir şey olmadığını bildikleri halde sendikada örgütlenmeye korktuklarını anlattı. Bunun bir örneğini Eskişehir'de yaşadıklarını anlatan Yıldırım, işçilerin "sendikal nedenlerle iten atılırsam bir daha bu sektörde iş bulamam" dediklerini, normalde birbirleriyle her tür rekabet eden patronların konu işçilerin örgütlenmesi olduğunda nasıl işbirliği yaptıklarını aktardı.

Uzlaşmacı sendikaların yaptıklarının sınıfı sendikalardan ve örgütlenmekten nasıl soğuttuğunu örneklerle anlatan Yıldırım, 11 milyon sigortalı işçi varken bunun sadece 700 bininin sendikalı olduğunu da söyledi.

Verilen 15 dakikalık aradan sonra söz alan DİK'ten Ali Ekber Sever de yaşadığımız

süreçte sistemin saldırılarını iyice artırdığını ve sonu gelene kadar da saldırılarını kesmeyeceğini söyleyerek başladı söze ve "elbette sendikalaşmalıyız, en temel hak ve özgürlükler, demokratikleşme için sendikalar olmazsa olmaz. Biz bu örgütlenmeyi daha ileri götürüp komite ve konseylerde örgütlenmeyi söylüyoruz. Muharrem başkan az önce işçilerin sendikalara, sendikacıya bakışını anlattı. Biz kendi sendikalarına karşı yapılan eylemler gördük, Tekel'de Tek Gıda İş, Ontex'te Selüloz İş gibi. Şimdi de Maltepe Belediyesi'nde DİSK'li sendika olan Genel İş, 'işten atmalar Haklıdır' diye protokolün altına imza attı" dedi.

İşçilerin öz örgütlenmelerinin komite ve konseyler olduğunu, işçilerin kendi kurdukları komiteleri daha fazla sahipleneceğini söyleyen Sever, TEKEL eyleminden örnek verdi. TEKEL'in başarısızlığa uğramasının nedenlerinden birinin komiteleşme eksikliği olduğunu, ilerleyen günlerde kurulan çadır komitelerinin de sendika tarafından "ya komite ya biz" diyerek önünün kesildiğini; gelinen aşamada işçilerin öz örgütlenmelerinin olmadığı için 78 gün sonunda Ankara'daki çadır eyleminin tüketildiğini söyledi. 26 Şubat, 25 Mayıs grevlerinin de Tek Gıda İş'in kendisinin bile örgütlü olduğu işyerlerinde iş bırakılmadığı için başarısızlığa uğradığını hatırlatarak "bu sendikalar ya içi sınıfının temsilcisi değildir, ya da burjuvazinin temsilcisidir" dedi.

İlk olarak 1871 Paris Komünü'nde, 1905 Devrimi'nde, 1917 devrimlerinde işçileri zafere taşıyanın işçilerin öz örgütleri olduğunu söyleyen Sever, Kürdistan'da kurulan Meclisleri, Komünleri örnek verdi. Komitelerin yarı legal, yarı illegal örgütlenmeler olduğunu; legal olduğunu çünkü her şeyin açık olduğunu yasadışı bir şey olmadığını, illegal olduğunu çünkü kendisini hiçbir yasa ile sınırlamadığını anlatan Sever, bir komitede en az 3 en fazla 5 kişi olması gerektiğini, toplanma, eyleme, harekete geçme için 5 kişiden fazlasının hantallaşacağını söyledi. Devrimci İşçi Komiteleri olarak sendikaların örgütleyemeyeceği işçileri, işsizleri, hayatın her alanında yer alan, işçi sınıfının çıkarlarını en başa koymuş herkesi örgütleyebileceklerini; işçi komitelerinin partinin bir parçası olmadığını, aksine sınıfın partisiz kitlelerinin örgütü olduğunu da anlattı.

Ali Ekber Sever'in konuşmasının ardından panelin soru cevap bölümüne geçildi. Saldonda bulunan işçilerin soruları, yorumları konuyu daha da genişletti. Uzun tartışmaların ardından panel, 3 saatin sonunda sona erdi. □

“HEPİMİZ KÜRT SORUNU MAĞDURUYUZ!”

BDP İstanbul İl Örgütü'nün PKK Lideri Abdullah Öcalan'a yönelik “15 Şubat komplosu”nu protesto eyleminden önce Taksim Meydanı, Taksim Gezi Parkı ve Tarlabası sokakları polis tarafından ablukaya alındı.

Saat 14.00'da yapılacak basın açıklamasından saatler önce başlayan polis ablukasında hemen hemen kimsenin Taksim Meydanı'na girmesine izin verilmedi. Ara sokaklarda ve İstiklal Caddesi'nde toplanmaya başlayan kitle Taksim Meydanı'na girmek isteyince polis 25 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arasında BDP il eş başkanı Asiye Kolçak, Ali Rıza Bilgili ile BDP MYK üyesi Gülçin İsbert de var.

Kitle bir saatte yakın İstiklal Caddesi üzerinde oturma eylemi yaptı. Gülten Kışanak burada yaptığı açıklamada; “*Hepimiz bu sorunun mağduruyuz. Bu ülkenin emekçileri, yoksulları, ezilenleri, ötekileştirilenleri, hepimiz Kürt sorunu mağduruyuz. Kürt sorunundaki çözümsüzlük tüm halkımızın ekonomik kaynaklarını tüketiyor. Çözümsüzlük emekçilerin sofrasındaki ekmeği küçültüyor. Çözümsüzlük, yoksul Türk geçlerinin savaşa sürülüp tabutlar içerisinde geri gelmesine neden oluyor. Çözümsüzlük, demokratik sistemi, hukuku tümenden rafla*

kaldırıyor. Çözümsüzlük, devleti de çürütüyor. Demokratik bir ülke istiyorsak, emekçilerin haklarını alabildiği bir ülke istiyorsak, biz kadınlar özgür yarınlar istiyorsak Kürt sorununda demokratik çözümün muhatap olmak zorundayız. Hepimizin ortak talebi bu olmalı. Çünkü ortak akıl bunu gerektiriyor” dedi.

Saatler süren bekleyişin ve açıklamanın ardından kitle ara sokaklardan Tarlabası'na sloganlarla yürüyerek dağıldı. □

15 ŞUBAT PROTESTO EDİLDİ

BDP İzmir İl örgütü, PKK lideri Abdullah Öcalan'ın 15 Şubat 1999 yılında uluslararası komplo ile tutuklanmasını protesto etmek için Basmane Meydanı'nda toplandı.

Saat 13.00'te toplanan kitle, sayıları 5 bini bulan polis ablukasında beklemeye başladı. Meydan ve Meydan'a çıkan her köşe polis tarafından tutulmuştu.

Saat 13.30'da BDP Muş milletvekili Sırrı Sakık eylem alanına geldi. BDP yetkilileri polis ile yaptıkları görüşmelerde yürüyüşe izin verilmeyeceği söylendi. Görüşmelerin yapıldığı sırada kitle özgürlük mücadelesinde ölümsüzleşen gerillalar için saygı duruşunda bulundu. Sık sık “Vur Gerilla Vur Kürdistan'ı Kur”, “Dağlarda Arama Apocular Her Yerde”, “PKK Halktır Halk Burada”, “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak”, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Öcalan'sız Dünya'yı Başımıza Yıkabiliriz” sloganları atıldı. “13. Yılında Halen Devam Eden ‘15 Şubat Uluslararası Komplo’ Nefretle Kınıyoruz” ve “1925'ten 1999'a Kahrolsun Uluslararası Komplo/BDP İzmir İl Örgütü” pankartları açıldı.

Yürüyüşe izin verilmediği için basın açıklaması Basmane Meydanı'nda yağmur altında yapıldı. Okunan basın metninde “*Bir taraftan siyasi soykırım operasyonları hız kesmeden devam ederken diğer yandan askeri operasyon adı altında açıkça katliamlar yapılarak halkın tamamına gözdağı verilmek istenmektedir... Kürt Halkının milyonlarca ferdinin halk önderi olarak tanımladığı bir kişiye karşı bu şekilde seviyesizce yaklaşılması kabul edilemez bir durumdur... Sorunun çözümünü ağırlaştırarak, çözüm olanaklarını ortadan kaldırmayı hedefleyen bu kirli komplo bir kez daha şiddetle kınıyoruz”* denildi.

Basın metninin okunmasından sonra sözü Sırrı Sakık aldı. Sırrı Sakık Öcalan'a yapılan tecridin çözüm getiremeyeceğini, çözümün diyalog ve müzakerelerle geleceğini vurguladı.

Yapılan konuşmalardan sonra kitle BDP il binasına doğru yürüyüşe geçti. Eylem BDP il binası önünde olaysız bir şekilde sona erdi.

Mücadele Birliği/İzmir

KESK BASKILAR KARŞI SOKAKTA

Kamu Emekçileri Sendikası (KESK) 13 Şubat günü sabaha karşı yapılan "KCK" operasyonlarını ve gözaltılarını protesto etti.

Türkiye genelinde 30 ilde gerçekleştirilen operasyonda Tüm Bel Sen, SES, KESK genel merkezi ve bir çok sendika aranarak bir çok BDP belediye çalışanı, DİHA muhabiri, 140'a yakın kişinin gözaltına alınması, Taksim Meydanı'ndan Galatasaray lisesine doğru yürüyüş yaparak protesto edildi. Kamu emekçileri ile birlikte Mücadele Birliği ve bir çok devrimci kurum ve emek örgütü eyleme destek verdi.

Taksim Tramvay durağında saat 19.00'da toplanan kitle Galatasaray Lisesine doğru "KESK'e Uzanan Eller Kırılсын", "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "KESK'li Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları ile yürüdüler.

Galatasaray Lisesi önünde açıklama yapan Eğitim Sen başkanı Güllü Taşkıran, sabah erken saatlerde bir kez daha, son dönemlerde rutin hale gelen baskın ve gözaltı haberleri ile uyandıklarını KESK'ten 15 kadın emekçinin gözaltına alındığını ve gözaltıların artmasından kaygı duyduklarını ifade etti. Taşkıran; tamamen keyfi olarak gözaltıların keyfi bir şekilde sürdürüldüğünü, amaçlarının emekçilerin mücadelesini sindirmek olduğunu bu operasyonların hiç bir zaman amaçlarına ulaşamayacaklarını söyledi. Taşkıran son olarak "Konfederasyon ve bağlı sendikalarımız üzerinde baskılara, yıldırma ve sindirme uygulamalarına son verilmelidir" dedi.

1000'e yakın emekçinin katıldığı eylem, açıklamadan sonra sona erdi. □

.....

SİNDİREMEYECEKSİNİZ

13 Şubat Pazartesi günü sabaha karşı 100 aşkın kişi gözaltına alındı. Sendikalardan SES, Tüm Bel Sen ve KESK'in kadın sekreterleri, BDP belediye çalışanları, DİHA muhabirleri KCK operasyonları adı altında gözaltına alındılar. Yapılan operasyonları protesto etmek için İzmir KESK akşam saat 18.00'de eski Sümerbank önünde basın açıklaması yaptı.

Emekçiler yaptıkları basın açıklamasında "KESK'li Tutuklulara Özgürlük/KESK Dokunma" pankartı açarken, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Gözaltılar, Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz, Zindanlar Yıkılсын Tutsaklara Özgürlük" sloganları attılar. KESK'liler yaptıkları basın açıklamasında;

"Son yıllarda emek ve demokrasi güçleri olarak hiçbir dönemle kıyaslanmayacak düzeyde bir kuşatma altına alınıyoruz... Tamamıyla keyfi olarak yürütülen bu gözaltılarla onurlu mücadelemizi sindirebileceğini sananlar büyük bir yanlış içerisindedirler. Sendikal mücadelemiz üzerinde şaibe yaratarak, KESK ve bağlı sendikalarını kamuoyu nezdinde yıpratma amacı taşıyan baskıların bir parçası olan bu operasyonlar amacına ulaşmayacaktır..." dediler.

Protesto eylemi, okunan açıklamadan sonra sona erdi.

Mücadele Birliği/İzmir

KESK GÖZALTI TERÖRÜNÜ KINIYOR

13 Şubat Pazartesi günü sabah saatlerinde KESK sendikasına bağlı sendikaların üye ve yöneticileri evlerine yapılan polis baskını ile gözaltına alındılar. Buna karşı Antep'te KESK'li emekçiler gözaltındaki arkadaşlarının gözaltına alınmasını protesto etmek için bir basın açıklaması düzenlediler.

Basın açıklamasında, gözaltına alınanların hepsinin kadın olmasının nedeninin, "KESK'li kadınların 8 Mart öncesinde yürüttükleri önümüzdeki sürece ilişkin mücadele programı" ve "uzun süredir uygulanan bu baskı ve yıldırma politikalarının hedefinde, tek tip sendika yasasına karşı KESK'in yürüttüğü mücadele ve 28-29 Ocak 2012 tarihinde KESK Kadın Meclisinin almış olduğu kararlar" olarak belirtildi.

Kadın meclisinin almış olduğu kararlar okunduktan sonra "tamamıyla keyfi olarak yürütülen bu gözaltılarla onurlu mücadelemizi sindirebileceğini sananlar büyük bir yanlış içerisindedirler. AKP'nin büyük baskı ve gözaltı düzenine karşı onurlu ve kararlı duruşumuzdan bir an olsun vazgeçmeyeceğimiz; emeğin, demokrasinin, özgürlüğün ve barışın mücadelesi olacağımız bilinmelidir. KESK olarak gözaltına alınan arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmalarını istiyor ve yaratılan gözaltı terörünü kınıyoruz" denilerek basın açıklaması bitirildi. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "KESK'li Tutsaklar Onurumuzdur", "Yaşasın Direniş Yaşasın KESK", "Yandaş Sendika Olmayacağız", "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları ile eylem sonlandırıldı.

Antep Mücadele Birliği Platformu

.....

KORKMADIK KORKMUYORUZ SUSMADIK SUSMUYORUZ

Son süreçlerde artan saldırıları, 13 Şubat günü yapılan ev baskınlarını ve tutuklamaları protesto etmek için KESK'li emekçiler 18 Şubat günü saat 14.30'da Kırkayak Parkı'ndan AKP ilçe binası önüne yürüdüler.

"Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "KESK'li Tutsaklar Onurumuzdur", "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları ile AKP ilçe binası önüne gelen emekçiler, basın açıklaması okudular. Son yıllarda arttırılan saldırıların sendikaların ve emekçilerin mücadelesini engellemek, suskun ve tepkisiz bir toplum yaratmak amaçlı olduğunu vurgulayan emekçiler, "Faşizme karşı demokrasi, emperyalizme karşı bağımsızlık, baskılara karşı özgürlük, ırkçılığı ve şovenizme karşı halkların kardeşliği için mücadele" vurgusu ile beraber bu yürütülen mücadeleden emek ve demokrasi düşmanlarının korktuğunu ve bu yaratılan gözaltı ve tutuklama terörünün bundan kaynaklı olduğunu değinildi.

Son olarak "Tamamıyla keyfi olarak yürütülen bu gözaltılarla onurlu mücadelemizi sindirebileceğini sananlar büyük bir yanlış içerisindedirler (...) Üyelerimizin yarattığı ortak değerlerimizin ürünü olan mücadelemiz tüm yöneticilerimiz gözaltına alınsa dahi sürecektir. Tutuklanan alınan arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalı konfederasyonumuz ve bağlı sendikalarımız üzerindeki baskılara, yıldırma ve sindirme uygulamalarına son verilmelidir(...)AKP hükümetinin politikalarına karşı duracak, zulmün ve zorbalığın karşısında asla boyun eğmeyeceğiz" denilen basın açıklaması sloganlarla bitirildi.

Mücadele Birliği/Antep

SAĞLIKÇILAR TUTUKLAMALARI PROTESTO ETTİ

Sağlık meslek örgütleri ve tabip odaları, sendika yasasını, sendika üye ve yöneticilerinin gözaltına alınmasını, baskı ve tutuklamaları Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Başhekimlik binası önünde 21 Şubat günü protesto etti. Eylemde, ayrıca Genel Sağlık Sigortası'nın (GSS) yarattığı ve yaratacağı sorunlara karşı 11 Mart Pazar günü Ankara'da "Türkiye Büyük Sağlık Meclisi"nin açılışının yapılacağı da duyuruldu.

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Şişli şubesi, İstanbul Tabip Odası, Devrimci Sağlık İş Sendikası üyeleri, "Gözaltılar bahane, amaç mücadelemizi engellemek", "Hükümet elini sendikadan çek", "Sadaka değil, toplu sözleşme", "Toplu sözleşme ve grev hakkı istiyoruz" dövizleri açtı, "Direne, direne kazanacağız", "Baskılar bizi susturamaz", "Hak verilmez alınır, yaşasın örgütlü mücadele" sloganları attılar.

Grup adına açıklama yapan SES hastane temsilcisi Akife Aktaş, kamu emekçilerinin ilk kez 2012 yılının ikinci ayında da maaşlarını zamsız aldıklarını anımsatarak "Kamu emekçileri, emekliler ve onların aileleri ücret zammı ve diğer konulardaki gecikme nedeniyle ciddi mağduriyetler yaşamaktadır. AKP hükümetinin Çalışma Bakanı, zamsız maaş almamızın gerekçesini konfederasyonların yasa konusunda anlaşmamaları olarak gösteriyor. Bu nedenle de yasanın çıkarılmadığını söyleyerek sorumluluktan kurtulmaya çalışıyor" dedi. "Hangi kamu emekçisi ya da konfederasyon sendikal özgürlüğün ayrılmaz parçası olan toplu sözleşme düzeninden yana değil?" diye soran Aktaş, KESK'in grev hakkının yasal teminat altına alındığı toplu sözleşme düzenini talep ettiğini söyledi. Kamu emekçilerin haklarını 25 yıldır her koşulda savunan KESK'in yıllardır birçok baskıya maruz kaldığını, KESK ve KESK'e bağlı sendikaların kadın yöneticileri ve üyelerinin, kadın sekreterleri Bedriye Yorgun'un içinde bulunduğu 9 sendikalı kadının tutuklandığını anımsattı.

Eylemde, 8 Mart'a Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Kadıköy'de düzenlenecek mitingde bir araya gelineceği de kaydedildi. □

KESK ÇADIR EYLEMİNİ KADIKÖY'DE SÜRDÜRÜYOR

KESK İstanbul Şubeler Platformu 14 Şubat 2012 tarihinden itibaren TBMM'de yasalaşmayı bekleyen Sahte Sendika Yasası'na, baskı, gözaltı ve tutuklamalara karşı çeşitli bölgelerde çadır eylemlerine başladı.

İlk eylem çadırı, 14 Şubat günü saat 11.00'de Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda kuruldu. Çadırın kurulmasının polis tarafından engellenmek istenmesi üzerine kısa bir gerginlik yaşandı. Gün boyu yapılan açıklamalarla ve bildiri dağıtımıyla hükümetin demokrasi söylemleri teşhir edilerek, çıkacak olan sendika yasası ve artarak devam eden tutuklamalar hakkında bilgilendirme yapıldı.

15 Şubat günü de KESK İstanbul Şubeler Platformu 16 Şubat günü çadırını Mecidiyeköy'e taşıdı. Mecidiyeköy'de Cevahir Alışveriş Merkezi önünde açtıkları çadırda 4688 sayılı yasa tasarısına kar-

şı imza da topladılar.

KESK Şubeler Platformu adına açıklama yapan Tüm Bel-Sen İstanbul 4 No'lu Şube Başkanı Sedat Özsoy, KESK'li 15 kadının önceki gün gözaltına alındığını hatırlatarak gözaltıların 8 Mart öncesi geldiğini vurguladı ve Özsoy, "Bu yöntemleriniz bizleri mücadelemizden bir adım dahi geri adım attıramayacak" dedi.

16 Şubat günü saat 11.00'de çadırlarını Kadıköy İskelesi'ne taşıyan KESK İstanbul Şubeler Platformu, gün boyu kamu kuruluşlarından, siyasi yapılardan, işçi ve emekçilerden, sendikalardan, aydın ve sanatçılardan gelecek olan emek dostlarıyla birlikte eylemlerinin 3. gününde de sahte sendika yasası, gözaltı ve tutuklamalar, uygulanan baskılara yönelik bilgilendirmelerin süreceğini ve akşam saatlerinde basın açıklaması yapılacağını ifade etti.

KESK'lilerin çadırlarının kurulması sırasında Maltepe Belediyesi'nde işten atılan ve 58 gündür eylemde olan Maltepe Belediyesi taşeron işçileri de kamu emekçilerini ziyaret ettiler.

Akşam 18.00'deki basın açıklamasına ise birçok sendika, demokratik kitle örgütü, siyasi partiler ve meslek odalarından temsilciler destek için geldi. Basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu adına Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Güllü Taşkıran yaptı. Grev hakkını içermeyen, son sözü Hakem Kurulu'na bırakacak olan, fiili olarak kullandıkları grev hakkını dahi yasaklamaya çalışan, mali ve sosyal hakları sınırlayan 4688 sayılı yasa tasarısıyla memurların kuşatma altına alınmaya çalışıldığını vurgulayan Taşkıran, hükümetin politikalarına karşı çıkan KESK üyelerine cezaevi yolunun gösterildiğini ve son olarak KESK'e bağlı sendikaların kadın sekreterlerinin de aralarında olduğu 15 kadın üye ve yöneticinin gözaltına alındığını belirtti. Taşkıran, KESK'liler olarak, "Kadınları ikinci sınıf vatandaş olarak gören bu zihniyetin dayattığı, kadının yeri evidir, mücadele eden kadının yeri de cezaevidir" zihniyetine karşı bir adım dahi geri atmayacaklarını söyledi.

Taşkıran bu yine aynı taleplerle, emek ve demokrasi güçleriyle birlikte 26 Şubat'ta Kadıköy Meydanı'nda miting düzenleyeceklerini belirterek emekten yana olan tüm güçleri Kadıköy Meydanı'nda olmaya çağırdı.

KESK İstanbul Şubeler Platformu üyelerinin eylemine sabah saatlerinde destek ziyaretinde bulunan Maltepe Belediyesi taşeron işçilerine de söz verildi. İşçilerden İlhan Yıldırım, işten atılmaları ve direniş sürecini aktararak 18 Şubat 2011 Cumartesi günü Ankara'ya yürüyeceklerinin duyurusunu yaparak yürüyüş programlarını açıkladı.

Dev-Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu da bir konuşma yaparak, emek güçleri üzerindeki saldırılara ve gözaltı ve tutuklamalara değinerek, mücadelenin yükseltilecek sürdürüleceğini ifade etti.

Açıklamanın ardından, Kazım Koyuncu Kültür Merkezi'nin tulum ekibinin çaldığı ezgiler eşliğinde horona duruldu, davul ve tulum eşliğinde halaylar çekildi. □

EN SONUNCU

Günümüzün kuşağı, hepimiz, buna tüm insanlık da diyebiliriz, tarihin bir kırılma anına, tarihin büyük bir dönüm noktasına hem tanık oluyor hem de bu değişimin aktif öznesi olarak tarih yapımında bizzat rol alıyor.

Şimdi herkes, ama öncelikle de Leninistler ve sınıfın devrimci öncü işçileri bu gerçeğin bilincinde olmalı. Çünkü kişi içinden geçtiği sürecin ne denli bilincinde olursa o denli etkili olur.

Tarihin bir dönüm noktasından, bir kırılma anından geçtiğimiz en belirgin kanıtı ya da işareti, kapitalist üretim biçiminin, emperyalist-kapitalist sistemin tarihsel sınırlarına gelip dayanmış olmasıdır.

Kendinden önceki bütün üretim ve toplum biçimleri gibi, kapitalist üretim biçimi ve kapitalist toplumlar da tarihseldir, geçicidir, günü geldiğinde yıkılıp gideceklerdir.

Teorik olarak bilinen bu bilimsel olgu, kapitalizm için şimdi pratik olgu haline gelmiştir. Emperyalist-kapitalist sistem, onun temeli olan kapitalist üretim biçimiyle birlikte tarihin karanlıklarına gömüleceği bir sürece girmiş bulunuyor.

Lenin bundan yüzyıl kadar önce “emperyalizmin çöküş, proleter devrimler çağının yükseliş döneminin başladığına” işaret etmişti. Yüzyıllık gelişme insanlığı yeni bir tarihsel aşamaya, kapitalizmden komünizme geçiş aşamasına getirdi. Şimdi dünya çapında yaşanan büyük alt-üst oluşun tarihsel anlamı da nedeni de budur.

Bu olguyu, kapitalist üretim biçimi ve onun en yüksek biçimi olan tekelci kapitalizmin, emperyalizmin tarihe karışmak üzere olduğu bir süreci görmek, yaşamak her kuşağa “nasip” olmaz. Kuşkusuz bu, tarihin ileri atılımına katılım sağlamak isteyen biri için çok heyecan verici bir gelişmedir.

Emperyalistler, dünya burjuvazisi bundan yaklaşık yirmi yıl önce Sovyetler dağılırken hezeyan karışımı büyük bir sevinç yaşamışlardı. Onlar tarihin çarkının tersine döndüğü, kapitalizmin ölümsüzlüğünün kanıtlandığı zehabına kapılmışlardı. Onlarınki bir seraptı. Leninistler, o şiddetli karşı

devrim rüzgârına karşı bunun gelip geçici, tarihin ileri doğru daha güçlü bir atılım yapmak üzere kısa sürecek bir geri çekilmesi olduğunu göstermişlerdi.

Tarihin Leninistlerin haklılığını, doğruluğunu göstermesi için yirmi yıla yakın bir zaman gerekti. Ama bir çağın bitişi ve yeni bir çağın başlangıcı söz konusu olduğunda yirmi yıl dediğiniz ne ki!

Yine de, tarihin tanıdığı en yırtıcı, en vahşi, en gaddar sınıfı olan büyük burjuvazinin, tekelci sermayenin, emperyalistlerin tarih sahnesinden kendiliğinden, barışçıl biçimde, yazgılarına razı olmuş halde çekilecekleri sanısına kapılmamalı.

Son şanslarını kullanmadan, insanlığa çok derin acılar yaşatacak umutsuz ve umutsuzluğu ölçüsünde kanlı bir direniş geçmeden tarih gökyüzündeki yerlerine çekilmeyecekler.

Öyleyse her şey doğa yasaasına uygun şekilde gelişecek/ gelişiyor. İnsanlık yeni ve daha yüksek bir tarihsel aşamaya geçerken yeni toplumun doğuşu kanlı biçimde ve büyük acılar çekilerek gerçekleşecek.

Hazırlığı Yapılan Dünya Savaşı

Okurlarımız ve web sitemizi takip edenler, “ayaklanmalar yüzyılı”nda dünya burjuvazisinin dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına karşı bir dünya savaşı başlattığını otaya koyduğumuzu anımsayacaklardır. Bu bağlamda, geniş anlamda bir dünya savaşının zaten başlamış olduğunu göstermiş bulunuyoruz.

Bu dünya savaşının bir tarafı dünya burjuvazisi, dünya gericiliği ise karşı tarafı da dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarıdır. ABD emperyalizmi, 11 Eylül 2001’de “İ-kiz Kuleler” provokasyonu ile bu dünya savaşının başlama vuruşunu yapmıştı. Amaç, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının ayaklanmalarını ezerken ABD emperyalizminin gittikçe sarsılan dünya egemenliğini de yeniden tesis etmektir.

Ancak işler hiç de bu emperyalist gücün istediği, planladığı ve öngördüğü biçimde yürümedi. Diğer emperyalist

**Leninist Parti,
bu koşullarda işçi
sınıfına iktidarı ele
geçirme hedefini
gösteriyor. Öyleyse
hazırlıklar,
ayaklanmaların süreceği
ve iktidarın ele geçirilme
imkânının pratik
biçimde karşımıza
çıkacağı
gerçeğine göre yapılmalı.
Bu hazırlıklar nedir,
nasıl yapılmalı?**

U KAVGAYA!

devletler ABD emperyalizminin arkasında hizaya dizilseler de, dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarının ayaklanmaları gittikçe büyüdü, güçlendi.

Emekçi sınıfların ve ezilen halkların ayaklanmaları tüm dünyaya yayıldı. ABD’de “Wall Street İşgali” giderek ayaklanmaya dönüştü. Ayaklanmalar bir anda Avrupa’ya, Afrika’ya, Arap Yarımadası’na, Asya’ya yayıldı. Rüzgâr eken emperyalistler dünyanın en ücra köşesinde bile fırtına biçmeye başlamışlardı. Sömürülenlerle sömürülenler, ezenlerle ezilenler arasındaki çarpışmalar artık her yerdeydi.

Dahası emperyalist-kapitalist sistem tarihinin en derin, en yıkıcı bunalımına girmişti. Bu bunalımdan çıkış yolu olmadığını burjuvazinin ücretli iktisatçıları da artık itiraf ediyorlar.

Emperyalistlerin bu ayaklanmalara yanıtı, Afganistan ve Irak işgallerini bir kenara koyarsak, yakın zamanda, önce Libya işgali oldu. Arkasından Suriye’ye, İran’a saldırının hazırlıkları başladı.

Bir tarafta Rusya-Çin-İran-Suriye’nin karşı tarafta Türkiye-ABD-Fransa-İngiltere ve diğer gerici devletlerin diplomatik faaliyetleri ve askeri hazırlıkları dünyanın geldiği noktayı; daha doğrusu emperyalistlerin insanlığı sürüklediği noktayı gösteriyor.

Hiç kuşku yok, ufukta topyekûn bir dünya savaşı belirmeye ve bu dünya savaşının tarafları belirginleşmeye başladı. Tıpkı önceki dünya savaşlarında olduğu gibi, devletler gruplaşıyor, ittifaklar kuruluyor ve savaş pozisyonlarını alıyorlar. Somut olgular, diplomatik ve askeri hazırlıklar dünya savaşının hızla hazırlanmakta olduğunu gösteriyor.

Nükleer silahlar üzerine kurulmuş bir dehşet dengesi emperyalistleri bir dünya savaşı başlatma yerine, örneğin bölgesel çapta savaşlar çıkarmak gibi başka arayışlar içine iter mi, önceden bilmek mümkün değil. Ancak bilinen ve görülen şu ki, dünyaya yayılacak bir savaşın hazırlıkları tüm hızıyla devam ediyor.

Tabloda Türkiye’nin Yeri

Peki, bu tabloda Türkiye’nin yeri neresi ve olası bir savaşta proletaryanın hedefi ne olmalıdır? Şimdi bu sorulara yanıt vermenin zamanı.

Türkiye’nin özellikle dış politikasını takip edenler, bu devletin bölgede savaş kışkırtıcı bir çizgi izlediğini kolayca görebilirler. Türkiye, Suriye’ye karşı açıktan, Rusya ve İran’a karşı ise alttan alta kışkırtıcı bir çizgi izlemektedir. Alışıla gelen kalıplarla düşünmeye eğilimli olanlar, izlenen bu kışkırtıcı çizginin Türkiye’ye emperyalistler tarafından dayatıldığını öne sürüyorlar.

Böyle bir iddia somut olgu ve örneklerle tam örtüşmüyor. Aksini dahi ileri sürmek mümkün. Türkiye, örneğin Suriye’ye askeri bir müdahale için emperyalistleri ikna etmeye çalışıyor. Sadece Suriye de değil. Afganistan’dan Somali’ye oradan Bosna-Kosova sınırlarına kadar çok geniş bir coğrafyada Türkiye’nin askeri-savaşçı girişimlerini görmek mümkün. Zaten devletin en yetkili makamları da Türkiye’nin bu yönünü kabul etmekle kalmıyorlar, bununla övünüyorlar da.

Neden? Çünkü Türk tekelci sermaye sınıfı ve devlet bir devrimden korkuyorlar. Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarının, Kürt halkının yıllardır süren devrimci mücadelesini her yol ve yönteme başvurmalarına karşın bastıramadılar, yok edemediler. Tekelci sermaye sınıfının korkusu bu devrim karşısında, emperyalistlerin tam ve sınırsız desteğinden yoksun olarak tek başına kalmaktır.

Onun için emperyalistlere kendinin, emperyalist-kapitalist sistemin varlığı için askeri bakımdan vazgeçilmez olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Füze Savunma Sistemi Radarının Türkiye’ye kurulması talebinin Türkiye’den gelmesi, “Suriye’nin Dostları” toplantısının gerçekleşmesinde Türkiye’nin başı çekmesi, Suriye’ye karşı ABD’nin dahi kullanmadığı tehditkâr/hakaretamiz üslup, bunların hepsi bunun kanıtlarıdır.

Bu çizginin sonu, Türkiye’nin sonu

gelmez bir savaş macerasına sürüklenmesidir; devlet, hükümet, tekelci sermaye sınıfı hep birlikte şimdi bu işi yapıyorlar.

Savaş, emperyalistlerin ve Türkiye’nin korktuğu dünya devrimini önler mi? Aksine, savaş dünya işçi sınıfının, ezilenlerin, sömürülenlerin, yaşamdan kovulanların ayaklanmalarına devrimci bir itilim sağlayacaktır. Çünkü savaş, toplumun en uyuşuk kesimlerinin dahi altındaki toprağı sarsarak onları politik yaşama uyandıracak ve acı çeken çok geniş kitlelere acılardan, yoksulluktan, sefaletten kurtulmanın yolunun kendilerini savaşa sürükleyenlerden kurtulmak olduğunu öğretecektir.

Bütün dünyada olduğu gibi Türkiye’de de artık en sonuncu kavgaya doğru hızla yol alıyoruz. Dünyadaki ve Türkiye’deki tablonun başka hiçbir anlamı yoktur. Savaş ayaklanmalara son vermeyecek ama bu ayaklanmaların daha yıkıcı, daha kararlı, daha cesurca yürütülmesine yol açacak.

Leninist Parti, bu koşullarda işçi sınıfına iktidarı ele geçirme hedefini gösteriyor. Öyleyse hazırlıklar, ayaklanmaların süreceği ve iktidarın ele geçirilme imkânının pratik biçimde karşımıza çıkacağı gerçeğine göre yapılmalı. Bu hazırlıklar nedir, nasıl yapılmalı? Bu soruların pratik yanıtının şimdi ve burada verilmesi mümkün değildir. Ama şimdiden şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Gençlik, öğrenci ve işçi gençlik kendilerini her bakımdan ayaklanmalara göre hazırlamalıdır.

Hazırlık her şeyden önce bilinç bakımından yapılmalıdır. Gençlik, içinden geçmekte olduğumuz sürecin tarihsel anlamını ve kendi rolünü bilince çıkarmalı. Bu yapıldığından ruhsal şekillenme de ona göre olacaktır. Ve bunlar, son büyük kavganın kazanılmasında iki temel faktördür.

Tekelci sermaye sınıfı devrimi önlemek için, deyim uygunsuzsa, Dimyat’a giderken evdeki bulgurdan da olacak. Ve devrimin toplumsal güçleri, gençlik bu konuda ne kadar hazırlıklı olursa sonuç da o kadar hızlı, kesin ve büyük olacak! □

"ÖZGÜR BİR TOPLU SÖZLEŞME DÜZENİ İSTİYORUZ"

İzmir KESK Şubeler Platformu 15 Şubat Çarşamba günü saat 18.30'da AKP il binasına meşaleli yürüyüş yapıldı. Eski Sümerbank önünde toplanan emekçiler "Grevsiz Toplu Sözleşme Toplu Sözleşmesiz Sendika Olmaz/KESK İzmir Şubeler Platformu" pankartını açtı. Kitle sık sık "Gözaltılar, Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "KESK'li Tutsaklar Serbest Bırakılsın", "KESK'e Dokunma Sendikama Dokunma", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları atıldı. AKP il binası önüne gelindiğinde basın metni okundu.

KESK'liler, "Kamu emekçileri, emekliler ve onların aileleri ücret zammı ve diğer konulardaki gecikme nedeniyle ciddi mağduriyetler yaşamaktadır... KESK, grev hakkımızın yasal teminat alındığı özgür bir Toplu Sözleşme düzeni talep etmektedir..."

13 Şubat günü Konfederasyonumuzun ve Sendikamızın yöneticisi ve üyesi olan 15 kadın arkadaşımız gözaltına alındı. Kadına yönelik şiddetin ve cinayetlerin her geçen gün arttığı, açlığın ve yoksulluğun faturasını büyük oranda ödeyen kadınlarımızın haklarının savunulmasını önemli bir görev olarak kabul eden KESK'li kadınlar, 8 Mart eylem ve etkinlik programlarını açıkladıktan iki gün sonra gözaltına alındılar. Buradan bir kez daha ifade ediyoruz: Hiçbir baskı ya da gözaltı kadın mücadelesini yükseltmemizi engelleyemeyecektir" dediler.

Okunan basın açıklamasından sonra "Biz Çocuklarımıza Onurlu Bir Gelecek Bırakacağız" sloganıyla eylem sona erdi.

Mücadele Birliği/İzmir

.....

ANTEP ŞUBELER PLATFORMU BORDRO YAKMA EYLEMİNDE

15 Şubat akşamı Yeşilsu Parkı'nda 17.45'te bir araya gelen KESK'li emekçiler, verilmesi gereken zamları alamamalarını protesto etmek için bordro yakma eylemi yaptılar.

KESK'liler yaptıkları basın açıklamasında, "...Anayasa değişikliğinin gereği olarak çıkarması gereken toplu sözleşme yasasını geçen 18 ayda hala Meclis'ten geçirmeyerek maaş zamlarımızı sürekli ertelemekte ve sonuçta milyonlarca kamu emekçisini ve ailelerini mağdur etmektedir.

(...)13 Şubat günü Konfederasyonumuzun ve sendikalarımızın yöneticisi ve üyesi olan on beş kadın arkadaşımız gözaltına alındı. Kadına yönelik şiddetin ve cinayetlerin her geçen gün arttığı, açlığın ve yoksulluğun faturasını büyük oranda ödeyen kadınlarımızın haklarının savunulmasını önemli bir görev olarak kabul eden KESK'li kadınlar, 8 Mart eylem ve etkinlik programlarını açıkladıktan iki gün sonra gözaltına alındılar. Buradan bir kez daha ifade ediyoruz: Hiçbir baskı ya da gözaltı kadın mücadelesini yükseltmemizi engelleyemeyecektir" denildi.

Eylem "KESK'e Uzanan Eller Kırılınsın", "Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız", "Yandaş Sendika Olmayacağız", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları ile sonlandırıldı.

Mücadele Birliği/ Antep

.....

ANTEP MALİYE EMEKÇİLERİ EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET İSTEDİ

Kamuoyuna "Eşit İşe Eşit Ücret adı altında yutturulmaya çalışılan 666 sayılı kanun hükmünde kararname, Antep büro emekçileri tarafından protesto edildi.

22 Şubat günü saat 11.00'de Maliye binası önünde gerçekleştirilen basın açıklamasına Mücadele Birliği Platformu'nun yanı sıra, çeşitli sendikalar da destek verdi.

Basın açıklamasını BES Antep Şube Başkanı Sevgül Özdemir okudu. Açıklamada bu kararname ile ek ödemeler emekliliğe esas kazanca dahil edilmeyerek emekçilere emeklilikte de sefaletin reva görüldüğü ve fazla mesai ücretlerine göz dikildiği belirtildi.

Kararnameyi hazırlayanların amaçlarının emekçileri bölmek ve birbirine kırdırmak olduğu belirtildikten sonra keyfi görevlendirme ve atamalara son verilmesi ve atama ve görevlendirmelerde liyakat sisteminin esas alınması istendi. Açıklama "Mücadelede kararlı maliye emekçileri olarak; onurumuzu çiğnetmeyeceğiz. Birleşeceğiz, mücadele edeceğiz, direneceğiz ve mutlaka kazanacağız" diye sona erdi.

Mücadele Birliği/Antep

.....

İSTANBUL'DAN İZMİR'E

İstanbul Sendikal Güç Birliği Kadın Koordinasyonu "Kadınlar Evde, İşyerinde Direnişte" pankartı ile eylemlerinin 45. gününde olan Billur Tuz işçilerini ziyaret ettiler. Organize sanayi girişinden sloganlarla işçilerin yanına gelindi. Kadın Koordinasyonu adına Tez Kop-İş İstanbul şube başkanı Rabia Özkaraca Över 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü ile ilgili konuşmak için geldiklerini söylediler. İzmir'i tercih etmelerinin nedeni olarak son dönemde işçi eylemleri ile öne çıkmasını söyledi. Över, son olarak 25 Şubat'ta yapılacak Billur Tuz ve Savranoğlu işçileri ile dayanışma gecesine katılacaklarını ve bunun için de İstanbul'da dayanışma örececeklerini söyledi.

Över'in ardından İzmir Sendikal Güç Birlik adına TÜMTİS İzmir şube başkanı Şükrü Günseli, Billur Tuz ve Savranoğlu Deri işçilerinin kararlılıkla eylemlerine devam ettiklerini ve bu kararlılıkla sürecek eylemin zaferle sonuçlanacağına değindi. Şükrü Günseli'nin ardından Tez Koop İş 1 No'lu Şube Başkanı Birol Aslanoğlu da kısa bir konuşma yaptı.

Konuşmalar sırasında ara ara "Adalet Yoksa İşgal Edeceğiz", "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "İşçiye Uzanan Elleri Kıracağız", "UPS Kazandı Sıra Bizde", "Sendika Hakkımız Engellenemez" sloganları atıldı.

"Dimdik Ayakta Duruyoruz ve Savaşıyoruz..."

Billur Tuz işçileri ziyaretinden sonra eylemlerinin 199. gününde olan Savranoğlu Deri işçileri ziyaret edildi. Savranoğlu Deri işçileri, Kadın Koordinasyonunu coşkuyla karşıladı.

Savranoglu Deri işçileri adına Esra Baysal eylem sürecini kısa değinerek sözünü "Dimdik ayakta duruyoruz ve savaşıyoruz. Kazanana kadar buradan ayrılmayacağız" diyerek bitirdi. Başka bir kadın işçi de Nazım Hikmet'in "Akrep Gibisin" şiirini okudu.

Sözü Kadın Koordinasyonu adına Rabia Özkaraca Över aldı ve kadın işçileri eylemin en önünde görmekten gururlu olduklarını söyleyerek, eylemin sesini İstanbul'daki çalışma alanlarında duyurduklarını ve duyuracaklarını söyledi.

Över'in ardından Tek Gıda-İş Sendikası Genel başkan danışmanı Gürsel Köse "Billur Tuz'da ve Savranoglu Deri 'e sabır tükendi. Patronların işçilerin sabrını daha fazla dememeli. Aksi takdirde bu fabrikalara ne kendileri ve ne de üretim için herhangi bir işçi giremeyecek" dedi. Deri-İş Sendikası İzmir şube başkanı Makum Alagöz de eylem üzerine kısaca değindi.

Konuşmaların ardından işçilerle sohbet edildi ve ziyaret sloganlarla sona erdi.

Mücadele Birliği/İzmir

PARASINI ÖDEMEK KOŞULUYLA...

Tabipler Birliği Odası ve Pratisyen Hekimler Derneği 663 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile “sağlık hizmetlerinde bütünlüğü parçalamakta, sağlık personelinin geleceği karartılmakta” olduğunu düzenledikleri basın toplantısında anlatılar.

24 Şubat günü saat 12.30’da Tabipler Birliği odasında düzenlenen basın toplantısında, sağlıkta dönüşüm uygulamalarının bir parçası olan 663 sayılı kanun hükmünde kararname uygulaması Tabipler Birliği ve Pratisyen hekimler tarafından değerlendirildi. Dr. Selma Okkaoğlu, Türkiye Halk Sağlığı Kurumu ve Türkiye Kamu Hastaneleri Kurumu’nun piyasa mantığına uygun olarak hizmet üretip satan, gelir getirici işletmelere dönüştürülmek istendiğini söyledi. Bu uygulamayla Sağlık hizmetlerindeki bütünlüğün bozulacağı, kar amaçlı bu kurumların toplum sağlığını korumayı öncelemek yerine, çalışma performans kriterlerini tutturma yoluna gireceklerini belirtti ve “Artık vatandaşa istediğin kuruma gidebilirsin ama parasını ödemek koşuluyla denmektedir” dedi.

Açıklamanın sonunda Okkaoğlu, “Tabipler Birliği ve Pratisyen Hekimler olarak KHK, insan haklarına, insanca çalışma hakkına aykırıdır. Ve bu nedenle de bizler açısından yok hükmündedir. Sağlık Bakanlığını bir kez daha uyarıyoruz!” dedi.

.....

“KASIMIZIN SON DAMLASINA KADAR...”

Türkiye Kas Hastalıkları Derneği’nin (KASDER), İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) tarafından yıkılmak istenmesi 25 Şubat günü protesto edildi.

KASDER’in Yeşilköy’deki dernek binasından çıkarılmak istenmesi, çok sayıda engelli ve engelli aileleri, sivil toplum kuruluşu, tabip odası temsilcileri tarafından Saraçhane’deki İBB önünde protesto edildi. Eyleme tekerlekli sandalyeleri ile katılan engelliler, tahliye günü olan 27 Şubat Pazartesi günü sabah saatlerinden itibaren dernek binası önünde olacaklarını, hep birlikte

mücadele edeceklerini, derneği boşaltmayacaklarını söylediler.

KASDER’in organize ettiği eylemde bir araya gelen engelliler “Topbaş, derneğime dokunma, verdiğin sözlerine

sahip çık”, “Destek ol, köstek olma”, “Kasımızın son damlasına kadar” yazılı döviz ve pankartlar taşıdı, “Belediye şaşırma, derneğimize dokunma”, “Gün gelecek, devran dönecek, Kadir Topbaş halka hesap verecek” sloganları attı. □

.....

BES 1 NOLU EMEKÇİLERİ İŞ BIRAKTI

Büro Emekçileri Sendikası 22 Şubat günü de Bakırköy AKP ilçe binasına yaptıkları yürüyüşle “ücret adaletsizliğini” protesto ettiler ve BES 1 nolu şubenin örgütlü olduğu kamu binalarında sabah 08.00’den başlayan iş bırakma eylemini tam gün sürdüreceklerini söylediler.

Büro Emekçileri Sendikası hükümetin kamuoyuna “Eşit işe Eşit Ücret” adı altında yutturmaya çalıştığı 666 sayılı kanun hükmünde kararname (KHK) ile ücret adaletsizlikleri daha da büyümüş durumda olduğunu söylediler.

S a a t 12.00’de Bakırköy Cumhuriyet Meydanı’nda toplanarak AKP ilçe binasına doğru yürüyüşe geçen BES’li emekçiler, “Baskılar Gözaltılar Tutuklamalar Bizizi Yıldırılmaz”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz”, “Ücret’e Adalet İstiyoruz” sloganları attılar.

AKP ilçe binası önünde basına açıklamada bulunan BES 1 nolu şube başkanı Dursun Doğan, “uzman olan uzman olmayan ayrımı” ile emekçilerin birliğini bozmak istediklerine dikkat çekti ve aynı kurumda, aynı iş yerinde, aynı serviste, aynı görev yetki ve sorumlulukla çalışanların ayın ücreti almasının temel bir insan hakkı olduğunu, öncelikle uzman olan-olmayan ayrımına son verilmesini merkez-taşra ayrımının da ortadan kaldırılması gerektiğini belirtti.

Doğan açıklamanın sonunda eylem ve etkinliklerine devam edeceklerini 26 Şubat’a Kadıköy’de yapılacak “Korkmuyoruz Susmuyoruz Teslim Olmuyoruz” mitingine bütün emekçileri davet ederek eyleme son verildi. □

GECE GÜNDÜZ ÇALIŞTIK SOKAĞA ATILDIK

İstanbul Mahmutbey’de 420 Hey Tekstil işçisi 3 aylık ücretleri ödenmeden sokağa atıldı.

Hey Tekstil işçilerinin bir çoğu uzun yıllardır burada çalışıyor. 5 ile 11 yıl arasında çalışmış çok sayıda işçi var. Yıllardır emek verdikleri Hey Tekstil’de 3 aydır ödenmeyen ücretlerini istediler ve işten atıldılar, kapı önüne konuldular.

İşçiler bu durum karşısında birlikte davranarak haklarını almak için mücadele etmek gerektiğini düşündüler ve 11 Şubat Cumartesi günü yeni fabrika önüne gelerek bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdular.

13 Şubat Pazartesi günü yine işlerine gitmek isteyen Hey Tekstil işçileri servislerinin gelmediğini görünce kendi imkanlarıyla fabrikaya geldiler. İçeri girmek istediklerinde alınmadılar. Güvenlik görevlileri ve muhasebe çalışanları tarafından “Boşuna beklemeyin, içeri giremezsiniz, hepimize işten çıkış verildi” açıklaması yapıldı.

İşten çıkış verildiğini söylenmesine rağmen ellerine belge verilmeyen işçiler bu durumu protesto etmek için yine slogan, ıslık ve alkışlarla fabrika önünde beklemeye başladılar. Bir yandan da ücretlerini alabilmek ve işlerine geri dönebilmek için neler yapmaları, nasıl davranmaları gerektiği konusunda konuşmaya, fikir alışverişi yapmaya başladılar. İş akitlerinin feshedildiğini dair ellerinde belgeleri olmayan işçiler, hukuki olarak ne yapmaları gerektiği konusunda da avukatla ve kendi aralarında görüşmeler.

İşçiler sloganlarıyla gün boyu Hey Tekstil önündeydi. Çalışırken bir örgütlenme sağlayamadıkları için bugün sokağa atıldıkları belirten işçiler, haklarını alabilmek için bundan sonra hep birlikte olacaklarını ve haklarını alıncaya kadar Hey Tekstil önünde olacaklarını ve mücadele edeceklerini belirtiyorlar.

İşçiler Valilik Önünde

İşçiler 17 Şubat Cuma günü İstanbul Valiliği önünde “Haklarımız Verilsin, Hizmet Ödüllü Geri Alınsın” pankartı ve “İşten Atmalar Yasaklansın”, “Sadaka Değil Haklarımızı İsteriz” dövizleri taşıdılar.

Valilik önünde işçiler adına açıklama yapan Melek Sönmez, HEY Tekstil patronu TOBB Kadın Girişimciler Derneği Yöneticisi Aynur Bek-

taş’ın, “istihdam sağlıyorum, yeni bir yaşam sunuyorum” diyerek fabrikada çalışan işçilerin maaşlarını ve haklarını gasp ettiğini söyledi. Patron Bektaş’ın TBMM Üstün Hizmet ve Yılın Girişimcisi ödülleri aldığını söyleyen Sönmez, Hey Tekstil’in sadece İstanbul’da değil, Batman, Çankırı ve Nevşehir’de de binlerce kişiyi işten çıkararak mağdur ettiğini hatırlattı.

İşçilere Tüm Bel Sen de destek verdi. Açıklamadan sonra işçilerden oluşan bir komite valilikle görüşmeye gitti, diğer işçiler Sirkeci’ye doğru yürüyüş yaparak, otobüslere binip fabrikanın önüne geçtiler.

Hey Tekstil İşçileri 10 Gündür Eylemde

İşçiler patronlara üstün hizmet ödülleri, kredi ve destek veren, teşvik indirimleri uygulayan devletin, sokağa atılan işçileri görmemesine öfke duyuyorlar. “Bir işçinin az bir borcu olup ödeyemese devletle karşı karşıya geliyor, ama aylarca parasını ödemeyip işçiyi sokağa atan patronların karşısına kimse çıkmıyor” diyerek devletin hukuk sistemine tepkilerini de dile getiriyorlar; haklarını alıncaya kadar fabrika önünden ayrılmayacaklarını belirtiyorlar. Seslerini duyurabilmek için çeşitli yerlerde eylemler ve basın açıklamaları düzenliyorlar.

Hey Tekstil işçileri hem bu eylem günlerinde yanlarında olmaları hem de maddi anlamda destek olmaları için çeşitli meslek örgütleri ve sendikaları dolaşıyorlar. İşçiler bir kısmı da işten atılış süreçleri ve taleplerini içeren bildirimler dağıtarak işçi ve emekçileri kendilerine destek vermeye çağırıyorlar.

Hey Tekstil işçilerinin bir çoğu, işçilerin, emekçilerin sorunlarını yazan gazete ve dergileri bayilerde, bakkalarda bulamadıklarından yakınıyorlar. “Diğer büyük gazeteler, televizyonlar, işçiler emekçiler bu ülkede hiç yokmuş gibi davranıyor; bir teki bile buradaki 420 işçinin durumunu yazmadı, ancak biz çağırınca geldiler; haber yap diye zorlayınca bazılarında küçük bir haber çıktı” diyerek tepkilerini dile getiriyorlar. Burjuva medyaya da tepkilerini dile getirmek isteyen işçiler 20 Şubat günü de Hürriyet gazetesini önüne yürüyüş düzenledi.

İşçiler AKP Önünde!

İşçiler 21 Şubat Salı günü de saat 14.00’de AKP İl binası önünde eylem yaptılar. Öğle saatlerinde AKP İstanbul il merkezi önüne gelen işçiler sloganlar attılar.

Hey Tekstil işçileri adına açıklama yapan Melek Sönmez; “Biz işçiler de bir aradayız artık! İstanbul’da, Çankırı’da, Kastamonu’da, Nevşehir’de, Batman’da Hey Tekstil’in mağduru olan biz işçiler; haklarımızı alana kadar birlikte mücadele edeceğiz” dediler.

23 Şubat günü sabah erkenden Hey Tekstil önüne gelen işçiler Halkalı sokaklarında slogan-

larla dolaşarak Hey Tekstil patronlarını teşhir ettiler ve haklarının verilmesini istediler.

Camlara, kapılara, sokağa çıkan mahalle halkına “Bizler gece gündüz çalışarak patronlarına üst üste yeni işyerleri açtıran ama 3 aylık maaşları ve tazminatları verilmeden sokağa atılan 420 Hey Tekstil işçisiyiz... Bizler faturalarımızı ödeyemediğimiz için elektriği, suyu kesilen, kiralarnı ödeyemediği için sokağa atılmak üzere olan, çocuklarını okula gönderemeyen, onlara harçlık veremeyen, evlerine icra gelen Hey Tekstil işçileriyiz. Artık bir aradayız, düzenli olarak toplanıp konuşup tartışıyoruz, bu artık sadece paramızı almak meselesi olmaktan çıktı... Biz emeğimize, alınterimize, sahip çıkıyoruz. Biz işçiler; üretenler olarak, patronların servetlerine servet katan emeğimizin mücadelesinin veriyoruz... Buradan emeklerimizin karşılığını almadan gidersek işçi onuruna yakışmaz... Bizler haklarımızı alıncaya kadar Hey Tekstil önünde, birlikte çalıştıkları firmalar önünde, sokaklarda ve eylemde olmaya devam edeceğiz” dediler.

Ardından bir Hey Tekstil işçisinin 13 yaşındaki oğlunun yazdığı mektup okunarak, halka bir Hey Tekstil işçisinin yaşadığı sömürü ve ailesiyle birlikte nasıl yaşamdan kovulduğu aktarıldı:

“HEEY!

Benim adım Ali 13 yaşındayım. Ben de sizler gibi Hey Tekstil mağduruyum. Nasıl mı? Sizlere anlatayım... Ben üç yaşındayken babam Hey Tekstil’de işe başlamış. Gece gündüz demeden mesailere kalmış. Ben ise baba sevgisine o kadar hasret kalmıştım ki.. Babamı haftada ancak iki kere görebiliyordum. Annem ev hanımıydı ve biz kiracıydık.

Yedi yaşında okula başlarken, babamı yanımda görmeyi o kadar çok isterdim ki sizlere anlatamam.

Çünkü babamın özgürlüğü elinden alınmıştı. Köle gibi çalıştırıyorlardı. İşler daha acıldı.. Aynur Bektaş ve Süreyya Bektaş para kazanamıyorlardı. Onlar servetlerine servet kattıkça işçilerin kanını emmeye başladılar. Önce ikramiyelerine göz diktiler, sonra göze batanları hiçbir gerekçe göstermeden ve hakları verilmeden işten attılar. Kriz var diye hiç zam yapmadılar.

Maaşları geç vermeye başladılar. Bazen bir aylık maaşı üçe böldüler. Bunlara kış şartları da eklenince babamın psikolojisi bozuldu, evde kavgalar çıkmaya başladı. Annem de gündelik işlerde çalışmaya başladı. Baba sevgisinden sonra anne hasreti de eklenince babaannemle yalnız kaldık.

Şimdi ben 13 yaşındayım ve hala kiracıyız. Evet kirada oturuyoruz. Hiçbir gerekçe gösterilmeden babamı ve arkadaşlarımı işten attılar. Üç aylık maaşlarına ve haklarına göz diktiler.

Nerede bu devlet diyorlar... Bu ülkede ada-

let yok ki, devlet olsun. Celal Sevim”

İşçiler tekrar ara sokaklardan yürüyerek ve yaşadıkları sömürüyü anlatarak sloganlarla Hey Tekstil önüne geldiler. Yürüyüş boyunca ev ev, dükkan dükkan bildiriler dağıtıp, yaşadıkları sömürüyü anlatarak Halkalı halkından destek istediler.

Kazanıncaya Kadar Sokaklarda Olacağız!

Eylemde olan Hey Tekstil işçileriyle işten atılma nedenleri üzerine görüştük.

İsmail Tekin: Ben 1999 yılından beri burada çalışıyorum. Ara verdiğim dönemler var. Ama 99'dan beri bu fabrikanın işçisiyim. Bizler 4 aydır maaş alamıyoruz. Uzun süredir de zamsız çalışıyoruz. İkramiyelerimiz vardı onlar da kaldırıldı. Kiralarımızı ödeyemiyoruz, evimize ekmeğe götüremiyoruz, borçlarımız birikti, çocuklarımızı okula yollayamıyoruz. İnanın bazı arkadaşlar var ki aylardır kira ödemeyemedikleri için evlerine gizli gizli giriyorlar.

Mücadele Birliği: Nasıl çıkarıldınız işten?

İsmail Tekin: Biz maaşlarımızın verilmesini istedik geçen hafta ama bir cevap alamadık, bize Cuma günü hesaplarınıza para yatırılacak denildi ama yatırılmadı. Çarşamba günü saat 14.00'de patron bizi paydos ettirdi, gidin dinlenin, ben de bu arada sizin maaşlarınızı hazırlayıp yatrayım. Pazartesi de gelirsiniz diye... Sabah servis bekledik, servisler gelmedi, kendi imkanlarımızla buraya geldik, içeri alınmadık...

Mücadele Birliği: Bugün herkes kendi imkanlarıyla mı geldi fabrikaya?

İsmail Tekin: Evet, evet, yani hep birbiri-mizle telefonlaştık, servisler gelmedi diye, herkese ulaşmaya çalıştık... Çünkü biz buradan gönderilirken çoğumuz bir takım farklı şeyler olabileceğinin farkındaydık.. O yüzden mutlaka gelmeleri için arkadaşlarımızı aradık...

Mücadele Birliği: Nasıl farklı şeyler?

İsmail Tekin: Çarşamba bize paydos yaptırıp patron öğleden sonra gündelik işçi getirip çalıştırmış... Bizler çalışma koşullarının hukuki sonuçlarını bildiğimiz için ücretsiz izin verildiğinde bize belge verilmesi gerektiğini biliyoruz. Belgemiz olmadığı için de Perşembe sabahı bir kısım arkadaşlarla yine buraya geldik... O zaman daha iyi anladık ki, patronun niyeti farklı... Biz üç gün işe gelmeyince iş akdimizi feshedebilir. O yüzden Cuma günü de bir çok arkadaşı arayıp işe gelmelerini söyledik... Kimine ulaştık kimine ulaşamadık... Cumartesi günü ulaşabildiğimiz arkadaşlarla burada bir basın açıklaması yaparak durumumuzu kamuoyuna açıkladık...

Mücadele Birliği: Fabrika iflasta, fabrikanın makineleri taşınıyor gibi söylemler var... Bu ne zaman ortaya çıktı?

İsmail Tekin: Biz maaşlarımızı istediğimizde, patronlar, durumumuz çok sıkışık, yardımcı olmanız lazım, biz bir aileyiz, yoksa kapatmak gitmek zorundayım, iyi çalışıp ödemeleri yapamazsak icra yoluyla makineleri alırlar vs. diyorlardı. Bu sabah geldiğimizde hepimize işten çıkış verildiği söylendi.. Patronlarla görüşemedik muhasebe ve güvenlikte olan-

lar bize açıklama yaptılar..

Mücadele Birliği: Sanırım burada bir örgütlenme yok... Sendikalı olmaya çalışan arkadaşlar vardı daha önceki dönemlerde.. Şimdi durum nasıl?

İsmail Tekin: Evet, sendikalı olan, arkadaşlar vardı ama çok az sayıda, biz de bir kısım arkadaşla bir örgütlenme bir birlik oluşturmaya çalıştık, sendikalı olalım teklifinde bulduk, ama fabrikada çok baskı var, sendikalı olan arkadaşlar hep işten atıldı. İşimden olurum korkusuyla maalesef buna yanaşmadılar. İkna edemedik... Şimdi 420 kişi sokaktayız...

Mücadele Birliği: Şimdi izleyeceğimiz yol nedir?

İsmail Tekin: Arkadaşlara birlikte davranmak gerektiğini anlatmaya çalışıyoruz. Hep birlikte burada olursak işimize, emeğimize sahip çıkarsak içeride kalan ücretlerimizi alabiliriz. Tamam hukuki süreç açısından da işlemleri başlatırız, ama sanırım biliyorsunuzdur, bu süreç uzun, iki sene sürdüğü oluyor... Arkadaşları birlikte hareket etmeye, burada bir arada olmaya ikna etmeye çalışıyoruz.

Mücadele Birliği: Uzun süre burada çalışmışsınız sendikalı olmak için bir girişimde bulunmadınız mı?

İsmail Tekin: Ben Tuzla'da çalışıyordum, Deri-İş Tuzla Şubesi'nde örgütlüydüm.. Çok uzak olduğum için burada bir işe girdim.. Arkadaşlarla konuştuk, anlatmaya çalıştık ama, maalesef işten atılıma korkusu hep öne çıktı... Belki şimdi anlatabiliriz örgütlü davranmanın önemini... Yoksa bizim paramızı almamız hukuki sürece kalırsa çok zor...

Mücadele Birliği: Merhaba, bize biraz kendinizden ve çalışma koşullarınızdan bahsedermisiniz? İşten atılma süreci nasıl gelişti?

Songül Kaygusuz: Ben dokuz yıldır burada çalışıyorum. Dikimhanede çalışıyordum... 9 yıldır buradayım, çalışma koşullarımız çok ağır, o buz gibi karlı günlerde burada geceli gündüzlü çalıştık... Şimdi sokaktayız işte görüyorsunuz... Ben evli değilim, çocuklarım, bakmak zorunda olduğum kimse yok, ama herkes benim gibi değil ki.. Arkadaşlar çok zor durumdadır..

Mücadele Birliği: Uzun süredir buradasınız, daha önce de burada işten atılan işçiler oldu, o süreçte sizlerin tavrı nasıldı?

Songül Kaygusuz: Evet, sendikalı olan arkadaşlar oldu, ya da işte paralarını alamayıp onlarla birlikte hareket eden arkadaşlar, ama fabrikada çok sayıda işçi var, insanlar bir birini tanımıyor, güvenemiyor, işimi kaybederim diye cesaret edemiyor... Biz arkadaşlar eylem yapar-

ken yemekhaneden balkona çıkıp alkışladık, el salladık, ama güvenlik görevlileri bizi tehdit ederek içeriye çekiyorlardı.

Mücadele Birliği: Sizin bir sendikada örgütlenme teklifinize bakışınız nasıldı?

Songül Kaygusuz: Aslında biz dikimhane olarak en çok birlikte davranan ekiptik, ama her bölümde aynı birliktelik yoktu, zaten o yüzden bir çok arkadaşımızı çıkardılar işten...

Hatice Doğan: Evet, biz dikimhanede 450 kişi çalışıyorduk bir dönem, ama bu birlik ve beraberliği bozmak için azar azar insanları işten çıkardılar, kimini işe geç kaldı diye, kimini performansı düşük diye, kimini, 25. maddeye aykırı davrandı diye... Yani bir bahane bulup bizim birlikteliğimizi dağıttılar. Şimdi 75-80 kişi kaldı dikimhanede...

Mücadele Birliği: Siz ne kadar süredir burada çalışıyorsunuz?

Hatice Doğan: Ben 11 yıldır burada çalışıyorum... Burası benim ilk işyerim... Liseden mezun oldum.. İlk buraya girdim, o zamandan beri de burada çalışıyorum.. Mesai dediler, mesaiye kaldık, ikramiye veremeyiz dediler tamam dedik, maaşlarınızı hemen ödeyemiyoruz sıkıştığımız dediler, bekledik... Ben 11 yılımı burada geçirdim ama şimdi sokaktayım... Üstelik elimde işten çıkış verildiğine dair belge de yok...

Mücadele Birliği: Merhaba, siz ne kadar süredir buradasınız?

Tekmile Yürümez: Ben de 11 yıldır burada çalışıyorum.. Üstelik eşim de burada çalışıyordu. 8 yıldır burada eşim de... Birlikte çalışır başımızı bir yere sokarız diye taksidde girdik.. 4 aydır para alamıyoruz, Şimdi ikimiz de işsiz kaldık... Bugün, yarın derken borçlarımız iyice birikti, şimdi cebimizde simit alacak paramız yok... Arkadaş kirasını verememiş, ev sahibi arayıp duruyor..

Ergani Sarıçoban: Evet, ben evime giderken korkuyorum biliyor musunuz? 4 aydır kira vermemişim, ev sahibim arıyor, telefonu açamıyorum, çünkü şu zaman öderim diyemiyorum... Şimdi bir de işten atıldığımı öğrenmişse biz mahvolduk... İki tane çocuğum var... Eşim çocuklar daha küçük olduğu için çalışmıyor... Korkuyla eve gidiyorum.. Acaba gittiğimde eşyaları, ailemi sokağa atılmış bulur muyum diye...

Mücadele Birliği: Takip edebildiğim kadarıyla 2008 yılından beri Hey Tekstil'de sık sık işten atılmalar oluyor... Siz bu sürece nasıl geldiniz?

Songül Kaygusuz: Burada çalışma koşulları çok ağır, sürekli baskı ve tehdit var... Patronların durumu iyi değilmiş, güvenlik olarak çalışanlar bize sürekli "Şu hale bak Allah sizi kahretsin, burası sizin yüzünüzden bu hale geldi... Doğru dürüst çalışsanıza... Bu çalışmayla tabi burası batar... Bitirdiniz burayı bir de şikayetlenmeyin" diye söylenip duruyorlardı. Hatta hakaret ediyorlardı... Zaten bunalmıştık iyice... 3 aydır para alamıyoruz... Patronlar sürekli durumlarının sıkışık olduğunu söyleyip duruyor-

lar...

Mücadele Birliği: Ama başka şehirlerde a-tölye fabrika açıyorlar?

Songül Kaygusuz: Evet, işte böyle bize para vermiyor, ötekini işten atıyor, ikramiye veriyorlardı, iki senedir onu da vermiyorlar, ben dört senedir hiç zam almadan çalışıyorum... Dört senedir hiçbir şeye zam gelmedi mi? Buradan biriktirdiğini başka yere yatırıyor... İşçiye parayı vermemek için bir yerdeki makineleri başka yere taşıyor... Yoksa bir çok şirketleri var, biliyoruz... O şirketler nasıl kuruluyor sanki...

Mücadele Birliği: Şimdi 400 kişi sokaktasınız... Örgütlenelim diyen arkadaşlarımızla birlikte davransaydınız, şimdi daha kolay bir araya gelmez miydiniz?

Songül Kaygusuz: Valla biz dikimhane olarak hep birlikte davranıyorduk, biz çok defa işi yavaşlattık, bıraktık, ama bütün arkadaşların aynı şekilde davranmasını sağlayamadık... Bak-tık olmuyor, sendikalı olmak için de uğraşmadık pek... Bir de işten atılırsınız korkusu çok... Güvenlik bizi rahat bırakmıyor... Hani bir lavaboya gidecek oluyorsun... Başlıyor söylenmeye, tehdit etmeye, hakarete...

Hatice Doğan: Benim gibi daha önce başka yerde çalışmayan arkadaşlar var... İnsan ne yapacağını bilemiyor... Biraz bilen de cesaret edemiyor... Çünkü işten atılırsa iş bulmak kolay değil, geçindirmek zorunda olduğu bir ailesi var... Aman işsiz kalmayalım diye... Sendikalı olanları hep çıkardılar işten...

Mücadele Birliği: Bir örgütlenme sağlasaydınız, araştırıp bir sendikaya üye olsaydınız... Belki bir iki ay sonra işsiz kalırdınız, iki aylık maaşınızı da alamadan çıkardınız... Ama şimdi 3-4 aylık maaşınızı alamadınız... Üstelik şimdi bir de tüm arkadaşlarınızı bir arada tutabil-

mek için daha çok uğraşacaksınız... Ama bir sendikaya üye olsaydınız ya da kendi içinizde komiteler oluşturmuş olsaydınız, birbirinizi tanıyıp güvenmeyi sağlardınız, birbirinize ulaşmanız, birlikte davranmanız daha kolay olurdu...

Songül Kaygusuz: Şahsen benim çok kaygım yok dediğim gibi, dikimhanede birlikte davranma konusunda da iyiyiz...Ama geçti tabii artık.. Bundan sonra yapacak tek şey kaldı.. Buradan ayrılmamak... Paramız ya da işten çıkışımız verilene kadar... Arkadaşları toparlamaya çalışıyoruz işte...

Hatice-Tekmile: Arkadaş haklı, dikimhane açısından birlikte davranmak kolay.. Ama biz de acemiyiz, çekingeniz, başka bölümlerdeki arkadaşları ikna edemedik... Çok baskı olunca insanların arasında güvensizlik oluyor... Buraya yıllarımızı verdik, çocuk yaşta girdik buraya, 11 yıllık emeğimiz hiç sayılıp kapı önüne konuldu... Artık paramızı alabilmemiz için hep birlikte bu fabrikanın önünde olmaktan başka çaremiz yok...

Mücadele Birliği: Umarım kısa sürede sonuç alırsınız... Teşekkür ederiz sohbetiniz için..□

İŞ CİNAYETLERİNİN SORUMLUSU TAŞERON ÇALIŞMA SİSTEMİDİR

18 Şubat Cumartesi günü Ankara'ya doğru yürüyüşlerini saat 10.30'da başlatan Maltepe Belediyesi Taşeron işçilerini saat 12.00 sıralarında Cevizli Tekel Fabrikası önünden geçerek Kartal Merkez'e ulaştıklarında Genel-İş üyesi Kartal Belediyesi işçileri sloganlarla karşıladılar. Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 Nolu Şube Başkanı Mahmut Şengül yaptığı bir konuşmayla taşeron çalışma sistemine karşı mücadeleden işçilerin yanında olmaya devam edeceklerini, bu mücadelenin ilgili yasal düzenleme yapıncaya kadar da süreceğini belirterek işçilere başarılar diledi. Kartal'da bir süre ihtiyaçları için mola veren işçiler Tuzla'ya doğru yürüyüşlerine devam ettiler.

Pendik merkezinden geçerek Tuzla Gemi Tersaneleri önüne gelindiğinde ise burada da tersanelerdeki kurlsız çalışmaya, taşeronluk sistemine ve iş cinayetlerine ilişkin bir basın açıklaması yaptılar. Maltepe Belediyesi Taşeron İşçileri, 4 Şubat günü iş cinayeti sonucu yaşamını yitiren tersane işçisi Ümit Damgası'nın ölümünün sorumlusunun kendilerini kapının önüne koyan taşeronluk sistemi olduğunu belirterek tersane işçilerinin yaşanan iş cinayetlerine karşı örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptılar.

Tuzla Gemi Tersaneleri önünde kölece çalışma koşullarına ve iş cinayetlerine ilişkin olarak sık sık "Taşeron İşçisi Köle Değildir!", "Tersaneler Cehennem İşçiler Köle Kalmayacak!" "Tersane İşçisi köle Değildir", "Yaşamın Sınıf Dayanışması!", "Artık Ölmek İstemiyoruz!", "Köle Değil işçiyiz Örgütlüysek Güçlüyüz!", "Yaşamın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları atıldı.

Tersane İşçileri Birliği Derneği adına da bir işçi söz alarak yıllardır bu kurlsız çalışmaya karşı mücadele ettiklerini ve taşeronlaşmaya karşı mücadele verdiklerini belirterek Maltepe Belediyesi işçilerinin direnişini selamladı. İşçilerin kurtuluşunun kendi ellerinde olduğunu belirten TİB-DER sözcüsü mücadeleyi ve sınıf dayanışmasını her yerde yükselteceklerini ifade etti.

Eylemin ardından Maltepe Belediyesi Taşeron işçileri günlük değerlendirilmelerini de yapmak üzere dinlenmeye çekildiler. Geceyi Tuz-

la'da geçirdiler.

Ankara'ya Yürüyüş 2. Gün

Maltepe Belediyesi Taşeron İşçileri sabahın erken saatlerinden Gebze'ye doğru yürüyüşlerini başlattılar. Gebze'ye ulaştıklarında dünya barışı için İtalya'nın Milono kentinden Mart 2008'de İsrail, Tel Aviv'e doğru yola çıkan ve 31 Mart 2008'de Gebze'ye geldiğinde tecavüz edilerek öldürülen Pippa Bacca'yı anmak üzere bir basın açıklaması yapmak için Bacca'nın kaçırıldığı Mc Donalds önüne gelindi.

Burada 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün de yaklaştığını hatırlatılarak kadın cinayetlerine dikkat çekildi. Kadınların sınıfsal ve cinsel sömürsünün, ancak kadın erkek elele mücadele edilerek sonlandırılabilceğini vurgulayan işçiler Pippa Bacca'nın kaçırıldığı yere gelinlik bırakarak buradan ayrıldı. Açıklamanın ardından yürüyüşlerine devam eden işçiler Gebze merkeze ulaştırdıklarında bir yürüyüş gününü daha tamamlamış oldular. Yarın Dilovası'na hareket etmek üzere gece Gebze'de konakladılar.

Maltepe Belediyesi Taşeron işçileri'nin 2 Mart'ta Ankara'da olacakları.□

Emekçiler

Korkmuyor, Susmuyor!

Kamu Emekçileri Sendikası Konfederasyonun düzenlediği “Korkmuyoruz, Susmuyoruz, Teslim Olmuyoruz” mitingine binlerce emekçi katıldı.

26 Şubat Pazar günü saat 12.00’da Kadıköy’de buluşan binlerce emekçi, son dönemde “KCK” adı altında yürütülen operasyonlarda KESK’li sendikacıların da tutuklanmasını ve Kanun Hükmünde Kararname ile uygulanmak istenen “grevsiz, toplu iş sözleşmesi”ne karşı mitingde buluştu. Mitinge hakim sloganlar “KESK’li Tutsaklar Onurumuzdur”, “Sahte Sendika Yasasına Hayır”, “Faşizme Karşı Omuuz Omuza” oldu.

Birçok emek örgütü ve siyasi örgütlerin katıldığı mitingde Mücadele Birliği Platformu da “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” pankartıyla katıldı. Zindanlardaki devrimci tutsakların özgürleşmesi için yaklaşık 3 aydır bir kampanya sürdüren Mücadele Birliği, konuyla ilgili hazırladığı kuşlamaları yaptı ve emekçilere bildiriler dağıttı. Eylem boyunca sık sık “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegün Olacak” sloganları atıldı. Eyleme Maltepe taşeron işçileri ve Hey Tekstil işçileri de katıldı.

Kadıköy İskele Meydanı’na gelen kitleyi selamlayanlar TTB’den Hüseyin Demir, DİSK’ten Adnan Serdaroğlu ve pek çok oda ve sendika başkanı oldu.

KESK Genel Başkanı Lami Özgen yaptığı konuşmada; “Bizim suçumuz çok daha ağır: Çünkü biz KESK’liler her koşulda değerlerimize bağlı mücadelemizi sürdürdük, sürdürmeye de kararlıyız. Bunun için her zaman demokrasi ve emek düşmanlarının hedefinde olduk. Bugün de hedeflerinde olmamız bizim için şaşırtıcı değil” dedi. Özgen; birçok yerde gerçekleştirilen katliamlara vurgu yaparak sözlerini şöyle sürdürdü; “Gazi Mahallesi’nde, cezaevlerinde katledilen devrimcilerin, dünyanın neresinde olursa olsun zulme uğrayanların acısını yüreğimizde ve tenimizde hissettik” dedi.

Özgen; KESK’li sendikacıların evlerini, işyerlerini, sendikalarını ve konfederasyon genel merkezini didik didik arayarak devletin suç işlediğini vurguladı. Gerçekleşen operasyonlarda tutuklu bulunan

KESK’lilerin derhal serbest bırakılmasını ve konfederasyon üzerindeki baskılara son verilmesini istedi. Son olarak konuşmasını “KESK bizim onurumuzdur, onurumuzu çiğnetmeyeceğiz. Gerekliğinde balyoz, gerektiğinde grev dalgası olup zulumun kalelerini birer birer yıkaçacağız” diyerek sonlandırdı.

Konuşmalardan sonra sanatçı Burak Beyrek sahne aldı ve kısa bir müzik dinletisinden sonra miting sona erdi. □

ATANAMAYAN İTFAİYE İŞÇİLERİ OTURMA EYLEMİNDE

İzmir’de atanamayan itfaiye işçileri 8 Şubat günü oturma eylemi ile yaptıkları eylemden sonra 20 Şubat Pazartesi günü oturma eylemini geceli gündüzlü olarak yapmaya başladılar.

Eylem, 20 Şubat Pazartesi günü saat 13.30’da İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde yapılan basın açıklaması ile başladı. “286 Ataması Yapılmayan İtfaiye Erinin 7/24 Oturma Eyleminin 5. Günü”, “Umutlarımız Hayallerimiz Vardı Sesimizi Duyan Yok Mu!” pankartlarını asılı. Ayrıca “İzmir Yansa Söndüren Yok”, “Emeklerimiz Gasp Edilmesin” dövizleri asılı. 5 gündür oturma eyleminde olan atanamayan itfaiye işçilerine İBB itfaiye işçileri destekte bulunuyor.

İşçilerin başlattıkları imza kampanyası yoldan geçenlerin imzaları ile binlere ulaştı. Geceli gündüzlü belediye önünde kalan atanamayan itfaiye işçileri atanana kadar burada oturacaklarını söylüyorlar. İmza kampanyasının dışında eylem yerinde bildiri dağıtımını yapıyor.

Atanamamış itfaiyeciler bildirimlerinde “İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin Danıştay’ın 17 Kasım 2011 tarihinde ilgili yönetmelik ile alakalı vermiş olduğu yürütmeyi durdurma kararı gerekçe göstermesi ile atamalarımızın yapılmamasından dolayı mağdur edildik.

2 Kasım 2011 tarihinde İBB tarafından sınavları kazandığımız bildirildikten sonra her birimiz işimizi, okulumuzu bırakarak yeni mesleğimize başlama heyecanı ve sevinci içinde iken şu anda kiramızı faturamızı ödeyemeyimize ekmeğe götüremez olduk!

Her birimiz yıllarca emek ve özveri göstererek kazanmış olduğumuz haklarımızın geri verilmesi ve mağduriyetimizin giderilmesi için buradayız.

Bugün burada toplanan gençler olarak kararlılık ile adeta gaspedilen haklarımız geri verilene atamalarımız yapılanaya kadar donma pahasına yedi gün yirmi dört saat gece gündüz aralıksız bu meydandan ayrılmayacağız.

AB standartlarında her bin vatandaşa bir itfaiyeci düşmekte. 286 eksik itfaiyeci yangın, deprem, trafik kazası vb. doğal afetlerde mağdur olacak mallarını ve hayatlarını kaybedebilecek 286 bin mağdur vatandaş demektir” diyorlar.

Atanamayan itfaiye işçileri emegimizin karşılığını alana kadar oturacaklarını söylüyorlar. İşçiler Konak meydanında dikkatleri şimdiden üzerlerine çekmiş durumdadır.

Mücadele Birliği/İzmir

HEPİMİZE ÇOK İŞ DÜŞÜYOR

Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak 12 Şubat Cumartesi günü Savranoğlu Deri İşçilerini eylemlerinin 196. gününde ziyaret ettik. Eylemlerini sürdürdükleri fabrikaya yakın bir yerden “Savranoglu İşçisi Yalnız Değildir”, “Savranoglu İşçisi Direnişin Simgesi”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Zafer Savaşan İşçilerin Olacak” sloganlarını haykırarak eylem çadırına yürüdük. Savranoglu Deri işçileri de bizleri attığımız sloganları tekrar ederek karşıladı.

Eylem çadırına ulaştığımızda ilk dikkatimizi çeken şey işçi arkadaşların moral ve motivasyonunun yüksek oluşuydu. İşçiler ilk günden bugüne yüksek tuttıkları neşelerini, morallerini koruyor ve etraflarına yayıyor. Eylem çadırının içinde oturup sıcak çaylarımızı içerken sohbetlere başladık. Eylemde gelinen son süreci bizlerle paylaştılar. Çok nitelikli ve hoş sohbetlerin yapıldığı eylem çadırında özellikle işçi arkadaşların ilk örgütlenme süreçlerini anlattıkları bölüm çok öğreticiydi. Ayrıca önümüzdeki günlerde eylemlerini İzmir’in farklı bölgelerine taşıyacaklarını da dile getiren işçi arkadaşlar bu konuda bütün emek örgütlerine ve devrimci-sosyalist güçlere de çok iş düşüğünü dile getirdiler.

Derslerle dolu sohbetin ardından eylem çadırından sloganlarla ayrıldık. İşçi arkadaşlarda bizleri sloganlarla ve alkışlarla uğurladılar. **Savranoglu Deri İşçisi Yalnız Değildir!** **Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!** **Mücadele Birliği/İzmir**

İSTANBULLU EMEKÇİLER İZMİRLİ İŞÇİLERİN YANINDA

İstanbul Sendikal Güç Birliği Kadın Koordinasyonu “Kadınlar Evde, İşyerinde Direnişte” pankartı ile eylemlerinin 45. gününde olan Billur Tuz işçilerini ziyaret ettiler. Organize sanayi girişinden sloganlarla işçilerin yanına gelindi. Kadın Koordinasyonu adına Tez Kop-İş İstanbul şube başkanı Rabia Özkaraca Över 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü ile ilgili konuşmak için geldiklerini söylediler. İzmir’i tercih etmelerinin nedeni olarak son dönemde işçi eylemleri ile öne çıkmasını söylediler. Över, son olarak 25 Şubat’ta yapılacak Billur Tuz ve Savranoglu işçileri ile dayanışma gecesine katılacaklarını ve bunun için de İstanbul’da dayanışma öreceklerini söyledi.

Över’in ardından İzmir Sendikal Güç Birlik adına TÜMTİS İzmir şube başkanı Şükrü Günseli, Billur Tuz ve Savranoglu Deri işçilerinin kararlılıkla eylemlerine devam ettiklerini ve bu kararlılıkla sürecek eylemin zaferle sonuçlanacağına değindi. Şükrü Günseli’nin ardından Tez Koop İş 1 No’lu Şube Başkanı Birol Aslanoğlu da kısa bir konuşma yaptı.

Konuşmalar sırasında ara ara “Adalet Yoksa İşgal Edeceğiz”, “A-

tilan İşçiler Geri Alınsın”, “İşçiye Uzanan Elleri Kıracağız”, “UPS Kazandı Sıra Bizde”, “Sendika Hakkımız Engellenemez” sloganları atıldı.

“Dimdik Ayakta Duruyoruz ve Savaşıyoruz...”

Billur Tuz işçileri ziyaretinden sonra eylemlerinin 199. gününde olan Savranoglu Deri işçileri ziyaret edildi. Savranoglu Deri işçileri, Kadın Koordinasyonu coşkuyla karşıladı.

Savranoglu Deri işçileri adına Esra Baysal eylem sürecini kısa değinerek sözünü “Dimdik ayakta duruyoruz ve savaşıyoruz. Kazanana kadar buradan ayrılmayacağız” diyerek bitirdi. Başka bir kadın işçi de Nazım Hikmet’in “Akrep Gibisin” şiirini okudu.

Sözü Kadın Koordinasyonu adına Rabia Özkaraca Över aldı ve kadın işçileri eylemin en önünde görmekten gururlu olduklarını söyleyerek, eylemin sesini İstanbul’daki çalışma alanlarında duyurduklarını ve duyuracaklarını söyledi.

Över’in ardından Tek Gıda-İş Sendikası Genel başkan danışmanı Gürsel Köse “Billur Tuz’da ve Savranoglu Deri’e sabır tükendi. Patronların işçilerin sabrını daha fazla dememeli. Aksi takdirde bu fabrikalara ne kendileri ve ne de üretim için herhangi bir işçi giremeyecek” dedi. Deri-İş Sendikası İzmir şube başkanı Makum Alagöz de eylem üzerine kısaca değindi.

Konuşmaların ardından işçilerle sohbet edildi ve ziyaret sloganlarla sona erdi.

Mücadele Birliği/İzmir

TIP ÖĞRENCİLERİ DE AÇLIK GREVİNDE

Çapa Tıp Fakültesi öğrencileri siyasi tutsaklara uygulanan tecrite karşı 23 Şubat günü, Çapa Tıp Fakültesi kantin önündeki banklarda 2 günlük açlık grevine başladılar.

Öğrenciler açıklama yapmadan önce hastane etrafında ve giriş çıkışlarında çevik kuvvetinin yoğunluğu dikkat çekti. Hastane giriş çıkışlarının da hastaneye gelenler GBT kontrolünden geçirildi. Bazı gazeteciler de GBT’ye maruz kaldılar ve tartışmalar yaşandı.

Kantin önünde bir araya gelen öğrenciler açlık grevindeyiz yazılı önlükler giymişlerdi. 13 öğrencinin 2 gün boyunca sürdüreceği açlık grevi için öğrencilerden Rahşan Şahin; “Biz sağlık öğrencileri olarak Kürt Halkının iradesini temsil edenlerin şahsında bütün siyasi tutsaklara uygulanan tecrit politikasını reddediyoruz ve şiddetle kınıyoruz” dedi.

Şahin; açlık grevine başlayan vekillere destek vermek amacıyla 2 gün dönüşümsüz açlık grevi eylemini başlatıklarını belirtti. Şahin, tüm cezaevlerindeki devrimci, demokrat ve yurtsever tutsakların direnişlerini selamladıklarını belirtti. Kantin duvarına “Savaş Değil Müzakere, Tecrit Değil Özgürlük” yazılı siyah pankart asıldı.

Eyleme BDP Fatih ilçe, İstanbul Tabipler Odası, Asistan Hekimler, SES, İstanbul ÇHD, HDK’a da destek verdi.

Billur Tuz Fabrikası Bir İşçi Daha Attı

Billur Tuz patronu, 21 Şubat Salı günü Tek Gıda-İş Sendikasına üye bir işçiyi daha işten attı. Atılan işçi eylemdeki arkadaşlarını desteklediği için işine son verildiğini söyledi.

Eylemlerinin 51 gününde olan Billur Tuz işçileri fabrika önünde 50 işçi olarak eylemlerine devam ediyorlar.

İşten atılan işçi arkadaş “biz hep buradaydık” sözleri ile 50 gündür eylem olduğunu ifade etti.

Mücadele Birliği/İzmir

ANTEP'TE "KADIN VE SAĞLIK"

19 Şubat Pazar günü Antep Ayışığı Sanat Derneği'nde Emekçi Kadınlar (EKA) "Kadın Ve Sağlık" konulu söyleşi düzenlendi.

Etkinlik emekçi kadınların getirdiği yemeklerle başladı. Hep bir aradayken yenilen yemeklerin ardından "Kadın" adlı kısa tiyatro oyunu sergilendi.

Mardin'de hemşire olarak görev yapan SES üyesi Pınar Kara, kadınlara yeni çıkan Genel Sağlık Sigortası Yasasından ve bunun hem bizlere hem de kamu emekçilerine yansımalarından bahsetti. Söyleşide herkesin kafasında tekrarlanan ve dile getirilen soru, "bu devlet yasaları bizim için mi çıkarıyor başkaları için mi" oldu. Herkesin prim ödemekle yükümlü kılınması, en az geliri olan ve en az prim ödeyenlerin sınıflandırılmış (A, B, C, D, E,) olan hastanelerde tedavi görmesi, yani ne kadar paran varsa ona göre muamele ve ona göre hizmet görmesi, her muayenede, ilaç alımında ödenecek miktar olarak katkı payının çıkarılması, 35 tl prim ödeyenlerin D ve E sınıfı hastanelerde muayene olabileceği, yani o hastaneler tam teçhizatlı olmayan daha düşük standartta hastaneler, daha yüksek standartta ameliyat olmak için para ödemek zorunda kalınması... Bunların insanların resmen ölüme gönderilmesi olduğu da dile getirildi. Ayrıca çıkarılan bunca yasadandan emekçi halkların yeterli bilgiye sahip olmadığı da dile getirildi. Böyle bir bilgilendirilmenin sadece sendikaları değil, evdeki emekçi kadından diğer iş kollarında çalışan işçi emekçileri de harekete geçirebileceğinden de bahsedildi. Maalesef insanların yasalar çıktıktan sonra her şeyi fark edebildiği söylendi.

Biz de EKA olarak "En çok da biz işçi-emekçi kadınlar özellikle bu tür bilgilendirilmeden mahrum kalıyoruz. Ama yaşanan tüm olumsuzlukların da en ağır bedelini biz yaşıyoruz. Kadınlar olarak artık buna bir dur demeli ve çevremizdeki insanlarla da bu bilgileri paylaşıp onları bu tür sorunlara karşı duyarlı hale getirmeliyiz. Çünkü yaşanacak olan olumsuzlukları bizler yaşayacağız o yüzden ancak bizler bu duruma karşı çıkmalıyız. Emekçi Kadınlar olarak böylesi söyleşileri ve etkinlikleri Antep'te daha sık yapacağız" diyerek söyleşiyi sonlandırdık.

Oradaki emekçi kadınlardan bazıları, böylesi söyleşileri mahallelerde gerçekleştirilmesinin daha olumlu olacağını, çünkü kadınların evden çıkma konusunda sorun yaşadığından söz etti. Emekçi Kadınlar olarak bizlerde bu öneriyi olumlu karşıladık. Yapılan öneriler ardından da etkinlik sonlandırıldı.

Antep Emekçi Kadınlar (EKA)

KADIN FİMLERİ KUŞAĞI

Emekçi Kadınlar (EKA), bu toplum içerisinde yer alan Kürt-Türk ve bütün ulusların ezilen emekçi kadınlarına şöyle sesleniyor:

Kadınlar ait oldukları sınıftan daha özgür olamazlar!

Kadının, baskı altında tutulması ve sömürülmesi, insanlık için alçaltıcı bir durumdur. İnsanlık bu alçaltıcı durumdan artık kurtulmalıdır. Kadın cinsinin eve ve özel mülkiyete zincirlendiği, baskı altında tutulduğu bu dünya artık değişmeli, kadın özgür ve eşit bir birey olmalıdır.

Kapitalist toplumda kadınlar da sınıflara ayrılırlar. Kadınlar, burjuva ya da proletarya sınıfına dahildirler. Proleter kadının sorunu bu sömürücü toplumun en önemli toplumsal sorunu arasındadır. Bunun için işçi ve emekçi kadının sorunu, işçi sınıfının sınıfsal sorunu durumundadır.

Her tür baskı ve ayrımcılığın, sömürünün ortadan kaldırılması; özel mülkiyet sistemine son verilerek yerine toplumsal mülkiyetin yani sosyalizm ve komünizmin yer almasıyla olanaklıdır. Bu da burjuva sınıfa karşı bir devrimle gerçekleşecektir.

Bizler de İzmir EKA olarak, emekçi kadınların her yerde yaşadığı bu sömürü ve baskı koşullarından ancak bağlı olduğu sınıfın, yani proletaryanın verdiği mücadeleyle kendi mücadelesini bütünleştirirse, kendi kurtuluşunu sağlayabileceğini her alanda haykırıyoruz.

Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz!

Bizler bu düzlemde Şubat ayı boyunca emekçi kadınların her alanda yaşadığı baskı ve sömürü koşullarını anlatan film gösterimlerini Ayışığı Sanat Merkezimizde gösterime sunuyoruz. Katılımın yoğun olduğu film gösterimlerimizi sunmamızın temel amacı tarihte kadın mücadelesine ve mücadele içerisinde kadınların önemine vurgu yapmak ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne hazırlanmaktır.

5 Şubat Pazar günü Soraya'yı Taşlamak filmiyle başlayan etkinlik programımız 12 Şubat'ta gösterime sunduğumuz Agora adlı filmle devam etmiştir. 26 Şubat Pazar günü Rosa Luxemburg'un hayatını ve mücadelesini konu alan belgesel gösterimi ve son olarak 4 Mart Pazar günü gösterime sunacağımız Made In Dagenham (Kadının Fendi) adlı filmle devam edecektir.

İzmir Emekçi Kadınlar (EKA)

Sarıgazi'de "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük"

"Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" kampanyası dâhilinde, Sarıgazi Mücadele Birliği okurları tarafından özellikle Sarıgazi halkının sık olarak kullandığı cadde ve sokaklara afiş çalışması yapıldı.

12 Şubat günü akşam saatlerinde de mahallenin birçok yerine kuşlama yaparak Sarıgazi halkına "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" ve "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganlarının yazdığı kuşlar atıldı.

Çalışmalarımız Sarıgazi ve çevresinde devam edecek.

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!

Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!

Mücadele Birliği/Sarıgazi

SAVRANOĞLU VE BILLUR TUZ İŞÇİLERİ İLE SINIF DAYANIŞMASI

İzmir’de işçi sınıfının birlikte mücadelesinin iyi bir örneği Savranoğlu Deri ve Billur Tuz işçileri tarafından gösterildi. Eylemlerinin 210. gününde olan Savranoğlu Deri işçileri ve 55. günlerinde olan Billur Tuz işçileri, 25 Şubat günü bir dayanışma gecesi düzenlediler. Gece, bine yakın katılımı ile, coşku ile geçti.

Gece, işçilerin eylem sürecini anlatan sinevizyon gösterimi ve Nazım Usta’nın “Türkiye işçi sınıfına selam” şiiriyle başladı.

İlk konuşmayı Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse yaptı. “Mücadele arkadaşlarım, dostlar bu gecenin düzenlenmesindeki amaç hem yan yana gelmek hem birlikte olmak; hem yöremizde hem de Türkiye’de emek ve demokrasi mücadelesini birleştirmek. Ve inancımız şudur ki bu gece bu birlikteliğe, beraberliğe bir ışık tutsun, vesile olsun” diyerek sözlerine başlayan Gürsel Köse bütün emek güçlerine yönelik çok ciddi saldırıların olduğunu dile getirdikten sonra; İzmir’de iki önemli işçi bölgesinde devam eden Billur Tuz ve Savranoğlu Deri Fabrikası işçilerinin eylem süreçlerini anlattı. Emek mücadelesini ortaklaştırmak istediklerini dile getirerek İzmir Sendikalar Birliği’nden bahsetti. Ayrıca 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nde İzmir Sendikalar Birliği olarak Billur Tuz ve Savranoğlu Deri Fabrikası İşçileri’nin yanlarında olacaklarını açıkladı.

Daha sonra sözü Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi aldı. Musa Servi de konuşmasında Savranoğlu ve Kampana Deri işçilerinin eylem sürecini anlattı. Devam eden eylemlere yönelik çeşitli kararlar aldıklarını ve 8 Mart’ta da çadırlarda ve alanlarda olacaklarını söyledi.

Dayanışma gecesi Billur Tuz işçisi Ulviye Borazan’ın eylemdeki işçiler adına gelen konukları selamlaması ve 8 Mart’a değinerek emekçi kadın olmanın zorluğunu ve mücadelenin gerekliliğini anlatmasıyla devam etti. Billur Tuz işçisi Ulviye Borazan’ın konuşması da sendika yöneticileri gibi, işçilerin sloganları arasında gerçekleşti.

Etkinlik Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi’nin halk oyunları ekibinin gösterimiyle devam etti. Geceye içlerinde Mücadele Birliği Platformu’nun da mesajının bulunduğu birçok devrimci kurum, DKÖ ve sendikadan mesaj geldi.

Dayanışma Gecesi Savranoğlu işçisi Sevim Özcan, Nazım Usta’nın “Akrep gibisin kardeşim...” şiirini büyük bir heyecanla okumasıyla devam etti. Sendikal Güç Birliği Kadın Koordinasyonu adına Neslihan Taşoluk Nakaş bir konuşma yaptı ve kıdem tazminatının gaspına, geleceksizleştirmeye, özel istihdam bürolarına, Savranoğlu ve Billur Tuz işçileriyle kadın işçilerin eylemlerine, KESK üyesi kadın tutsaklara değindi. Ardından İzmir Basma Fabrikası işçilerinden bir işçi söz aldı.

Etkinlikte Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu ve Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi’nin Ayak Takımı Tiyatro Grubu sahne aldı. Sloganlarla ve işçilerin herkesi etkileyen coşkusuyla devam eden gece de Grup Yel Değirmeni ve Koma Serdar Gım Gım türkülerini söyledi. Halayların hep birlikte çekildiği gece boyunca “Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Asla Yalnız Yürümeyeceksin”, “Adalet yoksa işgal edeceğiz!”, “Birleşen İşçiler Asla Yenilmez!”, “Kadın Erkek Birlik, İş Ekmek Özgürlük!” sloganları atıldı.

Ayrıca Dayanışma Gecesi’nin en dikkat çekici noktası eylemdeki işçilerin çocuklarının geniş katılımıydı. Gece boyunca slogan atmaktan halay çekmeye kadar neredeyse her şeyin başını eylemdeki işçi arkadaşlarının çocukları gerçekleştirdi. Dayanışma Gecesi’ne apayrı bir güzellik kattılar.

Mücadele Birliği/İzmir

MARDİN E TİPİ ZİNDANI’NDA AÇLIK GREVİ

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan üzerindeki tecrit, 200’lü günleri aştı. Kürt halkının özgürlük mücadelesini sıçramalı olarak yükseltmesi, Habur karşılması, Demokratik özerkliğin ilanından sonra devlet “koster bozuk, hava kötü” gibi sudan sebeplerle haftada bir avukat ya da iki haftada bir aile görüşü yasal hakkını engelliyor. Gelişen tepkiye karşı şimdi de tecride yasal kılıf uyduruluyor. Yasa ile beraber, cezaevindeki öncüler, cezaevinin inisiyatifiyle, 6 aya kadar avukat görüşü cezası alabilecek.

PKK Genel Başkanı üzerindeki ağır tecride karşı dışarıda da, cezaevinde de kitlesel tekiler, eylemlilikler olmuştur. Cezaevlerinde süresiz-dönüşümlü açlık grevleri olmuştur. Bu eylemlilik 15 Şubat itibarıyla süresiz-dönüşümsüz açlık grevlerine dönüştürüldü.

Bu bağlamda Mardin E Tipi Cezaevinde 5 kadın 18 erkek tutsak, 15 Şubat itibarıyla süresiz-dönüşümsüz açlık grevine başladı. Tutsaklar tek taleplerinin PKK Genel Başkanı üzerindeki kirli tecridin kaldırılması olduğunu belirtiyorlar.

Süresiz-dönüşümsüz açlık grevi eylemine giren tutsakların isimleri şöyle: Fuat Bor, Ramazan Aktaş, Musa Aslan, Gürhan Koyuncu, Mahmut Balkış, Tuncay Gündoğan, Mesut Gökhan, Behruz Akgül, Bekir Kılıçaslan, Aziz Bulut, Mesut Kar, Ömer Kabul, Hayrettin Alkan, Cahit Sevim, Zerdeşt Oduncu, Burhan Gök, M. Ali Güray, BDP Şırnak Milletvekili Faysal Sarıyıldız ve kadın tutsaklar, Fatma Uyar, Bahar Cirasun, Ruşen Erdem, Asiye Atılğan, Cemile Duman. □

GENÇLİK “NE YAPMALI” KONFERANSINDA

25-26 Şubat günü İstanbul Ayışığı Sanat Merkezi salonunda Adana, Antep, Antakya, Mersin, İzmir, Ankara, Diyarbakır, Eskişehir ve İstanbul Devrimci Öğrenci Birliği'nden öğrenciler düzenledikleri konferansta “Gençlik Ne Yapmalı” sorusuna yanıt aradılar.

Devrimci Öğrenci Birliği temsilcisi, “devrim mücadelesinde bizler için önemli olan Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan yoldaşlarımızın ölümsüzlüklerinin 40. yılında ve 1982’de İzmir Buca zindanlarında idam edilen Seyit Konuk, Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun işçi yoldaşlarımızın idam edilişlerinin 30. yılında onlar adına saygı duruşuna davet ediyoruz” diyerek konferansı başlattı.

Saygı duruşundan sonra da konuşmasını: “Burada buluşmamızın konusu şudur: Gençlik ne yapmalı? Bu soru herkesin kafasında. Ona karşı savaştığımız burjuvalar bile soruyor bunu. Akademisyenleri, profesörleri, polisleri hepsi bunun için çalışıyor, kapitalizm öyle bir sistem ki işçilerin emekçilerin gençliği yok ediyor, biz insanlığın özgür olabilmesi için nasıl mücadele edilmesi gerektiğini konuşmak için buraya geldik. Devrim mücadelesinde ne yapacağımızı konuşmak için illerden hazırlanan yoldaşlarımız tek tek konuşacak” diyerek sürdürdü. Ardından da sunumlar başladı.

“Devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz” etrafında toplanan konuların ilk sunumu Adana Devrimci Öğrenci Birliği tarafından yapıldı.

“Gençlik Hareketinin Tarihi”ni anlatan Adana DÖB, feodal sistemin kapitalist üretim ilişkilerine girdiği 1840’larda, gelişen ilkel kapitalist toplumunda meta üretiminde ucuz emek politikasıyla gelişen işçi gençliğin üzerindeki ağır sömürü koşullarının gençliği ileri taşıdığından, dünya üzerinde gelişen gençlik örgütlenmelerinden bahsetti. Gelişen gençlik örgütlerinin politik duruşlarını ve emperyalist savaşlarda çoğu gençlik hareketinin şovenist tutumları yüzünden ciddi sorunlar yaşandığının altını çizdi. Ülkelerde sınıf mücadelesinin gelişkin olduğu ülkelerde gençliğin rolüne dikkat çekti.

Türkiye’de gelişen devrimci mücadeleye değinen konuşmacı, Türkiye İşçi Partisi’nden koparak THKO’yu kuran Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının başlattıkları silahlı mücadelenin gençliği nasıl etkilediğini anla-

tı.

İkinci oturumda “Gençlik ve Faşizme Karşı Mücadele”, Ankara DÖB’ün konusuydu.

Son dönemle de yaşanan toplu tutuklamalar ve baskılardan kaynaklı, faşizm teriminin sıkça kullanılmasının, insanların kafasında yanlışlar oluşturulduğunun altını çizildi. Faşizmin bir devlet biçimi olduğunu, bunun kapitalizmin tekelci aşamaya ulaşarak gerici ve çürüme aşamasında bu yöntemi kullanarak altındaki milyonlarca işçi ve emekçiyi üstünde baskı ve zor aracı olarak kullanarak baskı altında tutmaya çalıştığını söyledi. Faşizmin ilk önce işçi sınıfının içinde en ileri unsurlar olan devrimcileri hedefleyerek onları zindanlara, katlederek hedef haline getirdiğini bunu sunumunda gerçekleştiren katliam fotoğraflarıyla gösterdi.

Üçüncü oturumun konusu olan “Kapitalist Eğitim Sistemi” sunumunu Mersin DÖB

tını çizdi.

“Ulusal Sorun ve Gençliğin Tavrı” konusunu Amed ve Antep DÖB ortak olarak sundular.

Ulus kavramı ve ulusal sorunun tarihsel gelişimine kısaca değinildi. Ulusal sorunda savunulması gerekenin, “Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı” olduğu söylendi ve bunun, halkların birlikte mücadelesinin örülmesindeki öneminin altı çizildi. Emekçi halklara enjekte edilen şovenizmin kırılmasının devrim için gerekliliği ve gençliğin UKKTH’nı koşulsuz şartsız savunması gerektiği vurgulandı. Gençliğin ulusal sorunun çözümünde izlemesi gereken propaganda ve ajitasyonda nasıl bir yol izleyeceği konuşuldu. İki ülkenin ekonomik koşullarının ortak gelişmesinden kaynaklı, mücadelenin de ortak verilmesi gerektiği belirtildi.

Ulusal sorunun gençlik mücadelesini militan bir çizgiye taşıdığı da belirtildi ve yapılması gerekenin bilinçlendirme, örgütlenme ve devrime hazırlanma olduğu vurgulandı.

İkinci gün sunumlar “İşçi Sınıfının ve Öğrenci Gençlik Mücadelesinin Birlikteliği” konusu ile başladı. İzmir Devrimci Öğrenci Birliği’nin hazırladığı sunumda geçtiğimiz süreçte eylemde olan Kent AŞ işçileri, taşeron belediye işçileri, UPS, Savranoğlu ve Billur Tuz işçilerinin eylemlerinden ve öğrencilerin işçilerle dayanışmasından örnekler verildi. İzmir DÖB ayrıca “Gençlik Hareketinin Genişletilmesi ve Yönlendirilmesi” konusunu işleyen bir sunum da yaptılar ve örgütlenmenin ve önderliğin önemine değindiler.

İstanbul Devrimci Öğrenci Birliği de “Emperyalist Savaş ve Gençliğin Tavrı” üzerine yaptı sunumunu. Konferansın son konusu “Gençlik Mücadelesinde Devrimci Odak Yaratmak”tı. İstanbul DÖB bu son sunumda da öğrenci olarak örgütlenmenin, sisteme başkaldırmanın tek başına yeterli olmayacağına işaret etti. Gençlik hareketinin kendisini de örgütlemek gerektiğini, Leninist gençlik olarak öncülük misyonunun nasıl üstlenilebileceğini gündeme getirdiler.

Devrimci öğrenci Birliği’nin iki gün süren bu konferansı karşılıklı soru cevaplar, verilen aralarda ve sabah saatlerinde yaşanan tartışmalar ile oldukça canlı ve verimli bir şekilde tamamlandı. □

yaptı.

Önce toplumların tarihsel gelişimi ekseninde eğitim sistemleri incelendi. Eğitim sistemlerinin egemen sınıflar tarafından, kendi ideolojilerinin devamlılığının sağlanması amacıyla bireylerin yetiştirilmesi için ortaya çıktığı vurgulandı. Kapitalizmin eğitim sisteminde kapitalistlerin amacının, kişiyi düzenin değişmezliğine ikna etmek, yönetenlere yönetmeyi ve ezilenlere ise yönetilmeyi ve bunun kaçınılmazlığını öğretmek olduğu vurgulandı. 40 yakın ülkenin Bologna projesi ile milyonlarca öğrencinin eğitim süreci içerisinde tekeller için ve diğer kapitalist şirketler için ucuz emek yaratıldığını, öğrencilerin eğitim süreci içerisinde fabrikalarda ve diğer üretim alanları içerisinde ucuz emekle çalıştırılarak kapitalist sömürü sistemini derinleştirme planları olduğunu al-

ORHAN İYİLER MEZARI BAŞINDA ANILDI

Geçen yıl 25 Şubat'ta aramızdan ayrılan komünist aydın yazar Orhan İyiler, dostları tarafından mezarı başında anıldı.

Anmaya Orhan İyiler'in eşi Zeynep İyiler, Mücadele Birliği Platformu, Ayışığı Sanat Merkezi çalışanları, Tiyatrocu Mehmet Esatoğlu, şair Selah Özakın ve Orhan İyiler'in arkadaşları katıldı.

Yayla Mahallesi Mezarlığı'nda bir araya gelen dostları, saygı duruşu ve Enternasyonal Marşı'yla selamladılar Orhan İyiler'i.

Zeynep İyiler, on yıl boyunca yaşamı paylaştığı Orhan İyiler'in acısının bir yıl boyunca hafiflemeyen devam ettiğini ve 25 Şubat'a birkaç gün kala son günlerinin bütün ayrıntılarının canlandığını belirterek sıkıntılı günler geçirdiğini, fakat dostları tarafından aranıp onlarla konuşunca acısının kısmen hafiflediğini aktardı.

Orhan İyiler'in kişisel özelliklerini yansıtan birkaç anıyı aktaran İyiler, çocukları çok sevdiğini ve onlardan bisikletlerine binmeyi, dondurmalarından bir dil yemeyi istediğini aktardı.

Yaşamını devrim ve komünizm mücadelesine adanmış, hep bunun üzerine araştırmış, düşünmüş yazmış tartışmış olan Orhan İyiler'i en iyi yansıtan, anlatan da onun yazdıkları olurdu...

Zeynep İyiler onun güncelerinden kısa notlar aktardı.

"17 Temmuz 1992: Ne 1871 Komünarları, ne 1917 Bolşevikleri, hiçbir zaman komünistlerin dünyamıza ve insanlığımıza bugün sorumlu olduğu kadar sorumlu olmadılar."

"4 Şubat 1989: Düşüncelerimizin apseleşmesine izin vermemeliyiz."

"4 Nisan 1989: Yaşamın akışında yanlış yaşayıp ölmek gerek. Yanlış yaşamak... hiç düzeltilemeyecek bir hesaptır yanlış yaşamak..."

"1 Mayıs 1989: Bayrampaşa Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklara mesaj çekerek 1 Mayıslarını kutladım. Memurlar, metni bir kar topu gibi titreyerek elden ele dolaştırıp, benim kimliğimi tespit ettikten sonra telgrafi çekebildi."

"Dünyamızın sorunlarının nedenleri-

ni ve çözümlerini marksist açıdan incelerken kendimi özledim diyebiliyorum"

"30 Mayıs 1990: Bugün duruşma günüm... Sabahın erken bir saatinde uyan-dım. Yarı bulutlu bir bahar sabahını yarım yamalak aydınlatmaya çalışıyordu güneş. Nasıl oldu bilemiyorum, birden yine böyle bir sabahta erkenden kalktığımı, ne giyeceğimi düşündüğümü anımsadım... Tam 19 yıl önceydi... Sinan Cemgil'in öldürülüşünün yıldönümü ve ben tam 19 yıl önce yine böyle ve böylesi bir sabahta onu Nurhak dağlarından alıp gelmek için hazırlanıyordum... Duruşmam saat 10.15'te."

Orhan İyiler'in kişisel yaşamında ve siyasal mücadelede acılarla donup kalmaya karşı olduğunu Ölümle, acılarla politika yapılmasını istemediğini ve bunu orta yerde dile getirmediğini ama ilgili kişilere bunu daima iletmediğini aktardı.

Ardından Mücadele Birliği Platformu adına Vefa Serdar konuştu. *"Orhan İyiler'in ölümsüzlük yatağının başında bizleri toplayan onun yüreğidir, insanlığıdır. Yaşamını işçi sınıfının mücadelesine adanmış olmasıdır. Orhan İyiler devrimci, komünizm mücadelesi veren bir yazarın nasıl yaşaması gerektiğini göstermiş ve bunu yazarak da ortaya koymuş bir insandır"* dedi.

Bugün onun ardından gelen aydın ve yazarların onun bıraktığı bu mirasa sahip çıkması gerektiğini belirten Serdar, bir aydının, yazarın sonsuza kadar yaşaması için mutlaka yaşamını geleceğin sınıfına adanması gerektiğini ifade etti. Geleceğin ise işçi sınıfına ait olduğunu belirten Serdar, *"Orhan İyiler işçi sınıfı davasına yürekten inandı, mücadele verdi. Yaşamını buna adadı ve son nefesini de işçilerin kucağında verdi. Ölümsüzlük yatağına işçiler indirdi Orhan İyiler'i. Bu bir yazar için en büyük onurlardan birisidir. Orhan İyiler verdiği mücadelesi ve geride bıraktığı eserleriyle sosyalizm mücadelesinde her zaman yaşayacaktır. Onun saygıyla anıyoruz..."* dedi.

Tiyatro Oyuncu Mehmet Esatoğlu, ise *"Ben Orhan İyiler'i hep ayakta, dimdik mücadele ederken gördüm, hastalığının son günlerinde ziyarete gittiğimizde, son oyunumuz üzerine öylesine canlı bir şekilde önerilerde bulunmuştu ki, arkadaşım ve ben inandık ki, Orhan İyiler ölmeyecek.. Ve yaşamıyla, yaptıklarıyla hep bir model olmuştur"* dedi. Orhan İyiler gibi mücadele içinde olan yazar ve aydınların bıraktığı eserlerin kapağını sürekli aralayıp bakmak gerektiğini belirten Esatoğlu, *"Onlar yazdıklarıyla, sürecin belleği olarak bize yaşanan süreçleri aktardılar. Düşüncelerini aktardılar, anlattılar, mücadele ettiler... Örneğin Orhan İyiler 1980 sonrasında büyük katliamların yaşandığı dönemde cezaevlerinde direnenlere telgraf çekerek mücadelelerine destek vermiştir. O günler Türkiye'nin en zor günleriydi ve Orhan İyiler gibi insanlar yaptıklarıyla bizlere model oldular. Onların yolundan gidersek onlar işte o zaman ölümsüzleşmiş olacaklar"* dedi.

Ardından şair Selah Özakın, Cemal Süreyya'nın *"Sizin Hiç Babanız Öldü mü"* şiiriyle selamladı Orhan İyiler'i...

"Bir gün bile yaşamak yarını belirler belki..." demişti Orhan İyiler... Dostları da onun mezarına karanfiller bırakarak yarını belirlemek için mücadeleyi sürdürme sözü vererek mezarlıktan ayrıldılar. □

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

DÜŞMANA İNAT BİR GÜN DAHA YAŞAMAK...

BİR GÜN DAHA DÖVÜŞMEK...

13 MART 1982'NİN 30.YILINDA
DENİZLERDEN SEYİTLERE
İDAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ
MİTİNGİ

Seyit Konuk

Necati Vardar

İ. Ethem Coşkun

11 MART 2012 PAZAR GÜNÜ
SAAT 15.00'TE
BORNOVA MEYDANI'NDA

TOPLANMA YERİ
BORNOVA ŞEHİR STADYUMU
13.30

İLLERDEN ARAÇ
KALDIRILACAKTIR

İLETİŞİM İÇİN:

www.facebook.com/denizlerdenseyitlere

0 212 533 32 57

0 232 445 56 26